

“Τι θα απομείνει μετά τον πόλεμο, τις σφαίρες που ρίχνουμε; Το έργο που έχετε ξεκινήσει στα χωριά σας είναι πιο σημαντικό απ’ το να σκοτώνεις φασίστες, γιατί αυτό που σκοτώνετε με το έργο σας είναι το αστικό σύστημα. Με αυτή την έννοια, είναι το μόνο που θα καταγράψει η Ιστορία.”

Μπουεναβεντούρα Ντουρρούτι

Η ΑΝΑΡΧΙΑ.....	5
I. ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ....	6
Το κράτος.....	6
Δημοκρατικός συγκεντρωτισμός ή γιατί δεν έχουμε δημοκρατία.....	7
Τα υπερεθνικά κέντρα.....	9
Πρόταση: η πολιτική μας αυτοοργάνωση.....	10
Πως λειτουργεί.....	10
II. ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΔΙΑΣΤΑΣΗ -ΑΥΤΟΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΤΩΝ ΜΕΣΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ.....	13
Η ιδιοκτησία.....	13
Για μας,.....	13
Η μισθωτή εργασία.....	14
Τα στελέχη.....	15
Κράτος και μισθωτή εργασία.....	16
Θεσμικός συνδικαλισμός – αιτηματικοί αγώνες.....	17
Συμπεράσματα και ανεργία.....	18
Η κατανάλωση.....	19
Εργασία και Αυτοδιεύθυνση.....	19
III. ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΔΙΑΣΤΑΣΗ-ΑΤΑΞΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ.....	21
Οι κοινωνικές τάξεις.....	21
Εμπορευματική κοινωνία.....	22
Διαβίωση μέσα απ' το θέαμα.....	23
Οι κοινωνικοί θεσμοί.....	24
IV. ΠΡΟΣΩΠΙΚΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ.....	26
Η προτυποποίηση -μιά εξαπάτηση για τους πολλούς.....	26
Πραγματισμός και lifestyle.....	26
Η ιεραρχία.....	27
Η ετερονομία και η αυτονομία.....	28
V. ΘΕΣΕΙΣ.....	31
Μεταναστευτικό – Ρατσισμός,.....	31

Φασισμός/ναζισμός.....	31
Πατριαρχία/ έμφυλες διακρίσεις.....	32
Κοινωνικές διακρίσεις.....	33
Εξαθλίωση / κοινωνικός κανιβαλισμός.....	34
Κουλτούρα/ πολιτισμός.....	34
Σχέση με τα ΜΜΕ.....	35
Σχέση με τους θεσμούς και ρήξη με το ρεφορμισμό.....	35
Κοινωνικοί αγώνες.....	36
Ζητήματα καταστολής, φυλακές, εγκλεισμός, αλληλεγγύη σε φυλακισμένους αγωνιστές.....	38
VI. ΑΠΟ ΤΟ ΣΗΜΕΡΑ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΟΥ ΑΥΡΙΟ	39
Ρήξεις σε εσωτερικό ψυχικό -συνειδησιακό επίπεδο.....	39
Ρήξεις στις προσωπικές –κοινωνικές σχέσεις.....	39
Ρήξεις στην κοινωνική συνθήκη.....	40
Ρήξεις σε πολιτικό επίπεδο.....	40
Ρήξεις σε οικονομικό επίπεδο.....	41
Ο αγώνας μας.....	42
Ποιοτικά στοιχεία του αγώνα μας.....	43
Μέσα και διαδικασίες.....	43
Κοινωνική απεύθυνση -κοινωνική στόχευση –κοινωνικό περιεχόμενο.....	43
Διαταξική απεύθυνση του αγώνα.....	45
Μαζικοποίηση και αποτελεσματικότητα.....	47
Η βία και η χρήση της.....	48
Αυτοοργανωμένα κοινωνικά εγχειρήματα.....	49
Το ζήτημα της οργάνωσης.....	49
Τρόπος λειτουργίας.....	50
VII. ΕΠΙΛΟΓΟΣ	51

Η ΑΝΑΡΧΙΑ

Αναρχία είναι το πολιτικό εκείνο σύστημα, κατά το οποίο η κοινωνία αυτοκυβερνάται. Δηλαδή οι πολιτικές αποφάσεις λαμβάνονται από την κοινωνία και μόνο κι όχι από μια ιεραρχικά δομημένη πολιτική εξουσία.

Βασικές αρχές της κοινωνικής λειτουργίας της αναρχικής κοινωνίας, είναι η ταυτόχρονη ύπαρξη της ισότητας και της ελευθερίας. Οι αρχές αυτές υλοποιούνται στο πολιτικό οικονομικό και κοινωνικό πεδίο, με την ταυτόχρονη ύπαρξη της κοινοκτημοσύνης και της ατομικής και κοινωνικής ελευθερίας. Αυτό το κοινωνικό - οικονομικό οργανωτικό πρόταγμα στην ιδεολογική παράδοση, ονομάζεται ελευθεριακός κομμουνισμός και η πολιτική του έκφραση είναι η αναρχία.

Εμφορούμενοι από την κοσμοθεωρία του ελευθεριακού κομμουνισμού, πιστεύουμε ότι δε νοείται αναρχική κοινωνία, εάν στην οικονομία της δεν προϋποτίθεται **η υλική ισότητα** - η ισότητα τουλάχιστον στο δικαίωμα πρόσβασης στα αγαθά, και στην πολιτική και κοινωνική ζωή, **η ελευθερία στην επιλογή και στην κίνηση** μέσω του αλληλοσεβασμού και της αλληλοβοήθειας.

Αυτές οι αρχές της ισότητας και της ελευθερίας, θα πρέπει να χαρακτηρίζουν ταυτόχρονα τις αξίες μας, τις διαδικασίες μας, τους σκοπούς μας και τους τρόπους λειτουργίας μας, τώρα. Σε διαφορετική περίπτωση, θα είμαστε ασυνεπείς με τις αρχές μας και ως εκ τούτου, παύουμε να είμαστε αναρχικοί.

Η επιλογή της υλοποίησης των αξιών αυτών, ανήκει αποκλειστικά στην κοινωνία που θα το αποφασίσει και θα το δρομολογήσει. Εμείς δεν είμαστε κάποια πρωτοπορία που θα ανοίξει το δρόμο για λογαριασμό της κοινωνίας. Θεωρούμε υποχρέωσή μας όμως, να εξηγήσουμε σε ποιο τρόπο ζωής πιστεύουμε, ώστε να μπορέσουμε όλοι μαζί, να μετουσιώσουμε τις αρχές τις οποίες εμφορούμαστε, σε πραγματικότητα.

Λαμβάνοντας υπ' όψη την πραγματικότητα, αναλύοντας και κρίνοντας τη, ακολουθεί πιο κάτω η περιγραφή της υλοποίησης των προταγμάτων μας σε πολιτικό, κοινωνικό, οικονομικό, αλλά και σε ατομικό επίπεδο. Η περιγραφή αυτή προσπαθεί να σκιαγραφήσει τη μελλοντική αναρχική κοινωνία, προκειμένου να γίνουμε κατανοητοί ως προς τους σκοπούς της ομάδας μας.

I. ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ

Όταν μιλάμε για πολιτική, εννοούμε τον τρόπο που λαμβάνονται οι αποφάσεις στην κοινωνία. Δεν ταυτίζεται με την ύπαρξη κράτους, ούτε με την ύπαρξη κομμάτων. Αφορά στη μέθοδο λήψης αποφάσεων από την κοινωνία ως σώμα.

Θα πρέπει να κάνουμε μια διάκριση: Είναι διαφορετικό πράγμα η κοινωνία από το κράτος. Το κράτος είναι ένας θεσμός οργάνωσης κι επιβολής. Διανύουμε τη συγκυρία όπου το κράτος-έθνος, αποτελεί ακόμα τη στοιχειώδη μορφή οργάνωσης σε παγκόσμιο επίπεδο. Το κράτος διέπεται από συγκεντρωτική εξουσία, και με τη βία ή τη συναίνεση, επιβάλλεται κι ελέγχει κεντρικά τις κοινωνίες. Προσδιορίζεται χωρικά από σύνορα, που ελέγχει με πολεμικά συστήματα ισχύος, κεντρικά διευθυνόμενα.

Το κράτος

Ως μηχανισμός επιβολής (το λέει άλλωστε και το ίδιο του το όνομα: κράτος= δύναμη, ισχύς), επιβάλλεται στην κοινωνία, προκειμένου να εξυπηρετήσει τα συμφέροντα που εκπροσωπεί. Η ίδια του η υπόσταση, η υπαρξιακή του ιδιοσυστασία, οφείλεται στην ανάγκη επιβολής. Επιβολής των κυρίαρχων, των λίγων, των δυνατών, πάνω στους υπόλοιπους. Αλλιώς δε θα υπήρχε κράτος. Το κράτος υπάρχει για να ελέγξει, να επιβληθεί, να καθοδηγήσει, να υποτάξει τους πολλούς, και να δημιουργήσει μέσα από τα σύνορα, ένα ασφαλές περιβάλλον δράσης και ισχύος των κυρίαρχων –τοπικών ή υπερτοπικών- πάνω στην κοινωνία.

Όλο αυτό το ανώμαλο κι αφύσικο μόρφωμα, δε θα μπορούσε να υφίσταται αν δε συνοδευόταν με «ιδεολογίες». Έθνος, φυλή, γένος, δημοκρατία, οργάνωση, «κοινωνική ειρήνη», «ευταξία», αποτελούν ιδεολογίες –δικαιολογίες της επιβολής των κυρίαρχων πάνω στους πολλούς. Όλες αυτές οι ιδεολογίες κατατείνουν σε ένα σκοπό: αναδεικνύοντας την αναγκαιότητα του κράτους, να διαιωνίζεται η κυριαρχία του πλούτου πάνω στην κοινωνία, εξασφαλίζοντας με όλους αυτούς τους μύθους, την κοινωνική συναίνεση και υποταγή. Πρόκειται για εξαπάτηση.

Το πρόβλημα έρχεται όταν για αυτήν την απάτη, σκοτώνονται

άνθρωποι, ξεκληρίζονται οικογένειες, άνθρωποι καταδικάζονται σε ισόβια σωματική ή ψυχική αναπηρία, με τραύματα, που οι συνέπειές τους κάνουν αιώνες να επουλωθούν στην ανθρώπινη κοινωνία. Πόλεμοι ισχύος κι ανταγωνισμών των εθνικά ή υπερεθνικά επικυρίαρχων στην κοινωνία, η οποία τροφοδοτεί με σάρκα, αίμα, πείνα και δυστυχία τις πολεμικές εκστρατείες με όπλα απόλυτης καταστροφής. Πόλεμοι για τα οικονομικά συμφέροντα, πόλεμοι για τις πωλήσεις όπλων. Τα κράτη είναι φορείς καταστροφής πείνας και ανθρώπινης δυστυχίας.

Μα και σε καιρό «ειρήνης», -σε καιρό δηλαδή που είτε οι κυρίαρχοι δεν πολεμούν μεταξύ τους, είτε όταν η κοινωνία δεν εξεγείρεται και πολεμά εναντίον τους, η επιβολή, η πειθαρχία στην ιεραρχία και η καταπίεση είναι δυσβάσταχτες, και το περιβάλλον πνιγηρά κατασταλτικό. Η καταστολή θεσμίζεται από το κράτος και υλοποιείται μέσα στις φυλακές με τη στέρηση της ανθρώπινης ελευθερίας. Μια νομιμότητα που «εγκληματοποιεί» -που δημιουργεί με την ποινικοποίηση εγκληματίες, προκειμένου να δικαιώσει την ύπαρξή της, με το πρόσχημα της κοινωνικής ειρήνης και τάξης.

Η ιεραρχία που διέπει το κράτος, χαρακτηρίζει κάθε πλευρά της ζωής κι αναπαράγεται.

Τέλος, ο κεντρικός έλεγχος, εφευρίσκει όλο και πιο εξελιγμένους τρόπους, κι επεκτείνεται στην ανθρώπινη καθημερινότητα, εισβάλλει μέσω του θεάματος στα σπίτια, εισβάλλει ακόμα και στην ίδια την ανθρώπινη ψυχή. Ο άνθρωπος ετεροκαθορίζεται. Η ζωή του διαμορφώνεται από την εξουσία, και γίνεται πειθήνιο υποζύγιο, ψυχικό παρακολούθημα, και σε αρκετές περιπτώσεις, εθελόδουλος υποστηρικτής.

Δημοκρατικός συγκεντρωτισμός ή γιατί δεν έχουμε δημοκρατία.

Η «δημοκρατία», ως πολίτευμα, χρησιμοποιείται από τη μία, σαν ένας από τους τρόπους άσκησης εξουσίας, κι από την άλλη σαν ιδεολογία –δικαιολογία διατήρησης της επιβολής. Αυτό αποδεικνύεται και από τις διαδικασίες της.

Ο τρόπος που λαμβάνονται οι αποφάσεις είναι συγκεντρωτικός, δηλαδή υπάρχει ένα κέντρο λήψης αποφάσεων που λέγεται κυβέρνηση, κι εκλέγεται μέσω ενός παράδοξου και μεροληπτικού

εκλογικού συστήματος μία φορά στα τέσσερα χρόνια.

Τα πολιτικά κόμματα αποτελούν φορείς θεσμισμένης εξουσίας, και κατά κύριο λόγο, εκφράζουν συμφέροντα διαφόρων ελίτ ή συντεχνιών. Χρηματοδοτούνται άλλωστε από αυτές τις ελίτ προκειμένου να ενισχύσουν τις προπαγανδιστικές τους καμπάνιες, και υπάρχει γενικότερα σχέση αλληλεξάρτησης.

Οι ψηφοφόροι δε συμμετέχουν στις διαδικασίες των κομμάτων, και ακόμη περισσότερο, δε συνδιαμορφώνουν τα προγράμματά τους. Στα κόμματα υπάρχει ιεραρχία, και οι αρχηγοί εκλέγονται από σώματα που σπάνια είναι αντιπροσωπευτικά της βάσης.

Οι πολιτικοί, επανδρώνουν θέσεις εξουσίας και κρίνονται με μία ψήφο ανά τέσσερα χρόνια. Πρόκειται για ψυχικά εξαρτημένα, ματαιόδοξα ή φιλόδοξα άτομα, που καθοδηγούνται από εξουσιαστικά πρότυπα, και με βάση αυτά επιλέγουν συνειδητά το πολιτικό τους στρατόπεδο. Ασχολούνται με την πολιτική σαν επάγγελμα και φροντίζουν να ικανοποιούν το πάθος τους, κάνοντας υποχωρήσεις στα μεγάλα συμφέροντα κι ανταλλάσσοντας τα όποια ιδεολογικά ιδανικά με μία καρέκλα εξουσίας, που είναι το μεγάλο τους πάθος.

Όλα τα παραπάνω διαψεύδουν στην πραγματικότητα το αξιακό υπόβαθρο της δημοκρατίας ως πολιτικής έννοιας, και στην ουσία υποσκάπτουν κάθε πιθανότητα πραγμάτωσής της. Έτσι ο πολιτικός όρος γίνεται λάστιχο, ιδεολογική τσίχλα που φτύνεται κατά το δοκούν. Οι κυβερνήσεις, όποτε κρίνουν, καταστρατηγούν τα λεγόμενα «δημοκρατικά δικαιώματα», προχωρούν σε επιτάξεις κι επιστρατεύσεις, κηρύσσουν «καταστάσεις εκτάκτου ανάγκης», λογοκρίνουν κι εντείνουν την καταστολή, σε σημείο που δε διαφέρουν σε τίποτα από κοινές δικτατορίες.

Συμπερασματικά, πρόκειται για ένα συγκεντρωτικό αντιπροσωπευτικό σύστημα λήψης αποφάσεων, όπου ο επηρεασμένος και χειραγωγούμενος από την τηλεοπτική προβολή και τη διαφήμιση ψηφοφόρος, μία φορά κάθε τέσσερα χρόνια, αναθέτει την ευθύνη των όρων της διαβίωσής του σε τρίτους, χωρίς να μπορεί να τους ελέγξει, χωρίς να μπορεί να τους ανακαλέσει, χωρίς να μπορεί να κάνει οτιδήποτε στην περίπτωση που ο αντιπρόσωπός του κάνει τα ανάποδα από αυτά που του υποσχέθηκε. Μάλιστα για μας και την κοσμοθεωρία που πιστεύουμε, αυτό είναι νομοτελειακό. Κι αυτό, επειδή πιστεύουμε ότι οι καταστάσεις πλάθουν τους ανθρώπους, θεωρούμε ότι η επάνδρωση θέσεων εξουσίας -όσο καλές προθέσεις και

να υπάρχουν- διαφθείρει, και δε φέρνει άλλο αποτέλεσμα από την αναπαραγωγή του εξουσιαστικού -καταπιεστικού για την κοινωνία μοντέλου. Γι αυτό άλλωστε παλεύουμε για τη κατάργηση των θέσεων εξουσίας.

Όλο αυτό το αλλοτριωμένο, το αποξενωμένο από τον άνθρωπο και τις ανάγκες σύστημα λήψης αποφάσεων δεν το θεωρούμε πολιτική, έτσι όπως ορίσθηκε στην αρχή της ενότητας, στο βαθμό που είναι θεσμικά αποστασιοποιημένο από τον άνθρωπο και τον έλεγχο της ζωής του. Ο όρος πολιτική όπως και αυτός της δημοκρατίας, είναι όροι της αρχαίας ελληνικής ιστορικής πραγματικότητας, και ταυτίζονταν με την ενεργή συμμετοχή του πολίτη στα κοινά. Μάλιστα, η έννοια της δημοκρατίας, ερχόταν σε αντιδιαστολή με αυτές της ολιγαρχίας ή αριστοκρατίας, με οικονομικούς μάλιστα, εκτός από πολιτικούς όρους. Όλοι αυτοί οι όροι, δεν έχουν καμία αντιστοιχηση στη σημερινή πραγματικότητα, η οποία μάλιστα κατατείνει στην αποξένωση, την ιδιώτευση και την απομάκρυνση γενικότερα της λήψης των αποφάσεων από την κοινωνία. Αυτή η απομάκρυνση της λήψης αποφάσεων από τον πολιτικό άνθρωπο, μεγεθύνεται ακόμη περισσότερο, αν λάβει κανείς υπ' όψιν του την παγκοσμιοποίηση.

Τα υπερεθνικά κέντρα

Στην παρούσα ιστορική συγκυρία, και προϊούσας της παγκοσμιοποίησης, νέα διεθνοποιημένα κέντρα λήψης αποφάσεων αναδεικνύονται, αποδυναμώνοντας περαιτέρω, τα ήδη υπάκουα εθνικά κέντρα. Τα εθνικά εξουσιαστικά κέντρα περιορίζονται σε θέματα οικονομικής τεχνοκρατικής διαχείρισης, και κοινωνικο-πολιτικού ελέγχου. Τα διεθνή κέντρα παγκοσμιοποιούν τον έλεγχο, ομογενοποιούν τις τοπικές κοινωνικές ιδιαιτερότητες, κι επιβάλλουν το κεφαλαιοκρατικό τους μοντέλο, απ' άκρη σ' άκρη στον πλανήτη. Νέες υπερεθνικές ελίτ έχουν ήδη κάνει την εμφάνισή τους, δημιουργώντας κέντρα εξουσίας σε πλανητικό επίπεδο, μία κατάσταση που προοπτικά απομακρύνει ακόμη περισσότερο τον έλεγχο της εξουσίας, από τα πειθαρχημένα εθνικά κράτη, πόσο μάλλον από τις αυτόνομες κοινότητες ή ακόμη και το άτομο.

Πρόκειται για μια ιστορική μετάλλαξη, που πιθανόν στο σενάριό της να περιλαμβάνει την οριστική επικράτηση των διεθνικών οικονομικών κέντρων έναντι των εθνικών, και την εκχώρηση της

πολιτικής διαχείρισης από τους εθνικούς σωτήρες –πολιτικούς, σε διεθνικούς οικονομικούς φεουδάρχες –πράγμα που κατ’ ουσία έχει συμβεί σχεδόν ολοκληρωτικά στην οικονομική σφαίρα, και άτυπα στην πολιτική σφαίρα. Σ’ αυτήν την περίπτωση ο άνθρωπος εκτός από άβουλος μισθωτός σκλάβος, μετατρέπεται σε προγραμματισμένο καταναλωτή ιδιώτη, υπό την επίβλεψη μιας παγκόσμιας νεοφεουδαρχικής εξουσίας, ένα ασήμαντο μυρμήγκι στα δισεκατομμύρια των υπάκουων εθελόδουλων μαζών, τις τύχες των οποίων ελέγχουν και καθορίζουν οι λίγοι κυρίαρχοι αυτού του κόσμου.

Συμπερασματικά, τασσόμαστε ενάντια σε υπερκρατικούς, αλλά και διακρατικούς θεσμούς εξουσίας, στους οποίους το κράτος ως στοιχειώδης μορφή οργάνωσης της κοινωνικής καταπίεσης, συμμετέχει με τη μορφή συμμαχίας, ένωσης ή οργανισμού, προκειμένου να εξουσιάσει τις κοινωνίες σε υπερεθνικό, επίπεδο

Πρόταση: η πολιτική μας αυτοοργάνωση.

Μπροστά σ’ αυτή την εφιαλτική προοπτική, εμείς αντιτάσσουμε την παγκόσμια απελευθέρωση της κοινωνίας από τα δεσμά του κράτους και του κεφαλαίου, δηλαδή την αναρχία. Προϋποθέτει την **ελευθερία** του ατόμου, και τη διεκδίκηση του ελέγχου της ζωής του. Απαιτεί την πολιτική του συνειδητοποίηση και συλλογικοποίηση του. Την πολιτικοποίησή του μέσα στις συνελύσεις, και την ισότιμη συμμετοχή του στη λήψη των αποφάσεων που αφορούν στην κοινότητά του. Την αποκέντρωση και τη διοικητική αυτονομία της κοινωνίας. Τις ομόσπονδες κοινότητες σε παγκόσμιο επίπεδο. Τη συνεργασία και συνεννόηση μεταξύ των κοινωνιών του πλανήτη, για τη οριστική κατάργηση των συνόρων και των διαχωρισμών παντού. Γενικά: την ελευθερία των αποφάσεων από τα κάτω.

Πως λειτουργεί

Η αναρχική κοινωνία, αποφασίζει, για τα όποια ζητήματα την απασχολούν, με ανοιχτές συνελύσεις για τα μέλη της κοινότητας, όπου όλοι συμμετέχουν ισότιμα και διαβουλεύονται ελεύθερα, συνδιαμορφώνοντας με την άποψή τους, μια κοινή απόφαση, για το καλό της κοινότητας. Κύτταρο λοιπόν λήψης απόφασης, είναι η **συνέλευση της κοινότητας**. Η λήψη των αποφάσεων αυτών, επιδιώκεται να γίνεται ομόφωνα κι έπειτα από συνδιαμόρφωση.

Δηλαδή προσπαθώντας όλοι, αφού συνειδητοποιήσουν πως το συμφέρον της κοινότητας ταυτίζεται με το ατομικό, να συμβάλλουν στην επιδίωξή του, κατακτώντας μια κοινή απόφαση καλή για όλους. Θεωρώντας ότι η επιβολή της πλειοψηφίας πάνω στη μειοψηφία, συνιστά ένα είδος άσκησης επιβολής των πολλών πάνω στους λίγους, πιστεύουμε ότι η προσπάθεια μιας συνέλευσης, θα πρέπει να είναι η συνδιαμόρφωση και η τελική συμφωνία, ώστε όλοι να είναι ευχαριστημένοι. Άλλωστε τι έχουμε να χωρίσουμε; Αντιλαμβανόμενοι ότι τα αντικρουόμενα συμφέροντα θα συνεχίσουν να υπάρχουν, το ζήτημα για εμάς, είναι η σύνθεσή τους και η αλλαγή του τρόπου διευθέτησης των διαφορών.

Σε δεύτερο βαθμό, οι κοινότητες επιλέγουν επιτροπές-ομάδες ανακυκλώσιμες κι άμεσα ανακλητές, που αναλαμβάνουν την εκτέλεση του έργου, δηλαδή των αποφάσεων της συνέλευσης της κοινότητας. Οι ομάδες έργου θα πρέπει αυστηρά να είναι ανακλητές, προκειμένου να αποφευχθούν φαινόμενα λάθους χειρισμών των θεμάτων που επιλύουν, καθώς και φαινόμενα γραφειοκρατίας, ή ακόμα και εξουσιαστικών κι αυταρχικών συμπεριφορών, που προκαλούν δυστυχία και καταπίεση στη κοινότητα.

Ένα από τα έργα που μπορούν να αναληφθούν είναι και η εκπροσώπηση σε δευτεροβάθμια ή ακόμη και τριτοβάθμια όργανα, με την ίδια λογική της εναλλαγής κι άμεσης ανακλητότητας.

Έτσι, οι συνελεύσεις της συνοικίας εκπροσωπούνται στις συνελεύσεις της κοινότητας, οι τελευταίες εκπροσωπούνται με τα ίδια χαρακτηριστικά στις συνελεύσεις επιτροπών των πόλεων, και αυτές εκπροσωπούνται χωρικά και μετά διεθνικά, δημιουργώντας ένα ομόσπονδο παγκόσμιο χωριό, ειρήνης, χωρίς κράτη, στρατούς, σύνορα και πολέμους, εφ' όσον όλη αυτή η διαδικασία είναι απαραίτητη για την κάλυψη αναγκών σε παγκόσμιο επίπεδο.

Είναι σαφές ότι όλο αυτό το σύστημα λήψης πολιτικών και κοινωνικών αποφάσεων, βασίζεται στην αρχή του "από κάτω προς τα πάνω", χτίζοντας επίπεδα εκπροσώπησης άμεσα ανακλητής με απόλυτα διασφαλισμένες δικλείδες για τη μη χρήση εξουσίας. Αυτό ονομάζουμε αναρχία, κι αυτό προτείνουμε στην κοινωνία.

Ένα τέτοιο αυτοοργανωμένο διοικητικό σύστημα, λογικό είναι να είναι αποκεντρωμένο, και η επιτυχία του βασίζεται στη μέγιστη δυνατή αποκέντρωση. Σε αντίθεση με το σύγχρονο συγκεντρωτικό κράτος, που με τον εξουσιαστικό υδροκεφαλισμό του, αδυνατώντας να

κατανοήσει τις ανάγκες μας, καταπιέζει τις ψυχές μας, ελέγχει τη καθημερινότητά μας, εξουσιάζει τις ζωές μας, αποφασίζει για τις τύχες μας.

Αυτή την πολιτική δομή που ξεκινάει από τα κάτω και συντονίζεται με άλλες κοινότητες, σε μια γεωγραφική ενότητα χωρίς έθνη, κράτη και σύνορα, διαμορφώνοντας έτσι το γενικευμένο τρόπο λήψης αποφάσεων της κοινωνίας, ονομάζουμε πολιτική **αυτοοργάνωση**, και διαμορφώνει την ελεύθερη παγκόσμια κοινωνία της **γενικευμένης αυτοδιεύθυνσης**. Αυτό είναι το πολιτικό σύστημα που οραματιζόμαστε, πιστεύουμε και προτείνουμε ως αναρχικοί.

II. ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΔΙΑΣΤΑΣΗ-ΑΥΤΟΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΤΩΝ ΜΕΣΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ

Αυτό το πολιτικό σύστημα, που περιγράφηκε πιο πάνω δεν μπορεί να ισχύσει αν δεν υπάρχει **ισότητα** στην οικονομία, στη σχέση δηλαδή του ανθρώπου με τα μέσα παραγωγής (τη γη, την πρώτη ύλη, τη γνώση, τα μηχανήματα κι εφευρήματα) και τα αγαθά γενικά. Επίσης δεν υπάρχει ισότητα, αν υπάρχει ανισότητα κι εκμετάλλευση στις εργασιακές σχέσεις, ή ακόμη και κερδοσκοπία στις οικονομικές-εμπορικές σχέσεις συνεργασίας και διάθεσης αγαθών.

Η ιδιοκτησία

Η ιδιοκτησία είναι ο βασικός λόγος της ανθρώπινης ανισότητας. Επιβάλλεται με το νόμο του κράτους, θεωρείται ιερή από τα «δημοκρατικά» συντάγματα (συνταγματικό δικαίωμα) και διασφαλίζεται διά της βίας, εμποδώνοντας έτσι την κυριαρχία των λίγων πάνω στην κοινωνία. Παράλληλα, παρενδύεται με το μανδύα του δικαίου, σαν ισότητα έναντι του νόμου που ισχύει το ίδιο για τον ολιγάρχη μεγιστάνα, και τον άπορο άστεγο.

Το κράτος το ίδιο, εκτός από ιδιοκτήτης, είναι και θεματοφύλακας της ιδιοκτησίας των κυριάρχων, και ο ρόλος του είναι να διασφαλίσει τη διατήρηση κι αύξηση του πλούτου των λίγων, με παράλληλη προσπάθεια διατήρησης της κοινωνικής ειρήνης. Έτσι σήμερα, με τη βοήθεια των κρατών, το 10% του πληθυσμού της γης κατέχει το 86% του παγκόσμιου πλούτου (Credit Swiss -2013). Αυτή τη μεθοδευμένη συσσώρευση του πλούτου την ονομάζουμε κεφάλαιο. Σκοπός του κράτους είναι η διατήρηση της κυριαρχίας του κεφαλαίου και η κυριαρχία ανθρώπων σε ανθρώπους, και αυτό το σκοπό εξυπηρετεί με ειρηνικό ή βίαιο τρόπο. Θεωρούμε το κράτος, εγγυητή και θεσμικό όργανο της διατήρησης της κοινωνικής ανισότητας.

Για μας,

όλοι γεννιούνται ίσοι απέναντι στη φύση, κι ο καθένας μας έχει ξεχωριστές ιδιότητες καθώς και ικανότητες που συνδιαμορφώθηκαν από τους κοινωνούς και συνανθρώπους του. Όλοι έχουν δικαίωμα

ισότιμης πρόσβασης στους πόρους που η φύση μας παρέχει και όλοι θα πρέπει να απολαμβάνουν ισότιμα τις τέχνες, τις τεχνικές και γενικότερα, τις κατακτήσεις του ανθρώπινου πνεύματος, καθώς και τα προϊόντα τους.

Οποιαδήποτε ιδιωτικοποίηση των φυσικών πόρων, των μηχανών και του πνεύματος, με σκοπό το κέρδος, είναι κλοπή από την κοινωνία. Η μετατροπή των προϊόντων, των φυσικών πόρων, των μηχανών και του πνεύματος, σε εμπόρευμα, είναι κλοπή από την κοινωνία. Κανείς δεν έχει το δικαίωμα να περιφράσσει οποιοδήποτε κομμάτι γης ως ιδιοκτησία του, απαγορεύοντας την πρόσβαση στους συνανθρώπους του. Κανείς δεν έχει δικαίωμα ν' αποκλείει την πρόσβαση στη γνώση του συνανθρώπου του, αφού αυτή δεν είναι τίποτε άλλο από συσσωρευμένη κοινωνική πρόσληψη. Όλοι πρέπει να έχουν δικαίωμα ισότιμης πρόσβασης στις μηχανές παραγωγής, επεξεργασίας και κατασκευής και στην τεχνολογία γενικότερα, ως προϊόντα της ανθρώπινης διανοήσης. Η ιδιοκτησία της γης ή του πνευματικού αποτελέσματος από τον ένα, είναι κλοπή της από το κοινωνικό σύνολο. Συνεπώς για μας, η ιδιοκτησία πνευματική ή υλική-εμπορική, είναι κλοπή.

Τέλος και για την άρση πιθανών παρεξηγήσεων, πιστεύουμε ότι κάθε άνθρωπος θα πρέπει να σέβεται τα βασικά αγαθά που χρησιμοποιεί ο συνάνθρωπός του στην καθημερινότητά του, προκειμένου να διαβιώνει καλύτερα. Το σπίτι που μένει, το μέσο μεταφοράς που χρησιμοποιεί, το περιβάλλον που καλλιεργεί, τα τρόφιμα, τα ρούχα, τα έπιπλα, ακόμη και τις μηχανές. Όσο είμαστε κατά της ιδιοκτησίας, που προκαλεί την ανισότητα των ανθρώπων, άλλο τόσο **σεβόμαστε την ιδιοχρησία**, για όλα εκείνα τα αντικείμενα που εξυπηρετούν την ατομική ποιότητα διαβίωσης, σαν προέκταση του σεβασμού της προσωπικότητας του κάθε ατόμου.

Η μισθωτή εργασία

Η εργασία είναι φυσική ανθρώπινη δραστηριότητα, που εκκινείται από την αναγκαιότητα της ικανοποίησης των φυσικών αναγκών και επιθυμιών. Έχει δημιουργικό περιεχόμενο, και το παραγόμενο έργο, δημιουργεί αξία, και ικανοποίηση.

Η ιδιοκτησία της γης και των μέσων παραγωγής, αναγκάζει όσους δεν τα έχουν στην ιδιοκτησία τους, ή γενικότερα δεν έχουν τους

πόρους για τα προς το ζην, να τους αναζητούν εκμισθώνοντας την εργατική τους δύναμη. Έτσι οι εργαζόμενοι, όντας εξαρτημένοι από τους ιδιοκτήτες –εργοδότες, κατανοούν εκμεταλλεζόμενοι τους, κι ανήμποροι να ελέγξουν ελεύθεροι τις ζωές τους. Η μισθωτή εργασία, λειτουργεί κατασταλτικά, καθορίζει ουσιαστικά τη ζωή των ανθρώπων, κι επηρεάζει ακόμη και τις λίγες ελεύθερες ώρες ξεκούρασης κι αναψυχής. Οι ιδιοκτήτες –εργοδότες, με τη βοήθεια της κρατικής επιβολής και των νόμων της, αντλούν υπεραξία από την εργασία των υπαλλήλων τους, πολλαπλασιάζουν τα κέρδη τους, καθορίζουν τους όρους της εκμετάλλευσης των εργαζομένων και ρυθμίζουν τις εργασιακές σχέσεις κατά το δοκούν.

Τα στελέχη

Συνεργάτες των αφεντικών σε αυτήν τη διαδικασία είναι τα στελέχη των επιχειρήσεων, που με βάση τον καταμερισμό ευθυνών, ειδών και ρόλων εργασίας, έναντι υπέρογκων αμοιβών, υλοποιούν τη διαδικασία εκμετάλλευσης, συντελώντας στην οικονομική ανισότητα και την «εύρρυθμη» εργασιακή εκμετάλλευση, που καλλιεργούνται στα πλαίσια του θεσμού της μισθωτής εργασίας. Στο σύγχρονο κεφαλαιοκρατικό σύστημα, το «αφεντικό» μπορεί να είναι πάμπολλοι ανώνυμοι μεγάλοι και μικροί μέτοχοι.

Οι περισσότερες μεγάλες επιχειρήσεις στον πλανήτη είναι πολυμετοχικές, με τον κεντρικό ρόλο στις γενικές συνελεύσεις των μετόχων, να τον παίζουν οι μεγαλομέτοχοι. Αυτοί απολαμβάνουν τα κέρδη. Οι εντολοδόχοι τους, -πρόεδροι, αντιπρόεδροι, διευθύνοντες σύμβουλοι, γενικοί διευθυντές, αναπληρωτές, εκτελεστικοί σύμβουλοι, έχουν το ρόλο να μεριμνούν μ' οποιοδήποτε τρόπο κρίνουν σκόπιμο, για την αύξηση των κερδών αυτών. Γι αυτόν το σκοπό και μόνο λογοδοτούν. Έχουν πλήρη ευχέρεια κινήσεων, και ταυτόχρονα δυνατότητα απόλαυσης μεγάλων αμοιβών, είτε μισθών, είτε bonus, είτε άλλων παροχών. Αυτές οι απολαβές, φτάνουν σε υπέρογκα ύψη, πολλές φορές μεγαλύτερες ακόμη και αυτών των μεγαλομετόχων. Έτσι προέκυψε και ο όρος «golden boys». Σκοπός της κατάστασης αυτής –όπως και κάθε γραφειοκρατίας- είναι η διατήρηση των προνομίων κατά κύριο λόγο, και δευτερευόντως τα συμφέροντα της εταιρείας. Έτσι υπάρχουν αρκετά παραδείγματα, στελεχών που όχι μόνο περιώθηκαν από τα ναύαγια των εταιρειών που διοικούσαν, όχι

μόνο ήταν υπεύθυνοι για τα ναυάγια αυτά απομυζώντας χρήμα και πόρους από τις εταιρείες, αλλά επετύγχαναν παρόμοιες προνομιακές «μεταγραφές», είτε σε άλλες εταιρείες, είτε στο δημόσιο. Δεν είναι λίγα τα παραδείγματα στην Ελλάδα αλλά και στο εξωτερικό, πτωχευμένων επιχειρήσεων, που τα στελέχη τους, όντας διαπλεκόμενοι, αξιοποίησαν τις δημόσιες σχέσεις τους λαμβάνοντας θέσεις σε μεγάλες ιδιωτικές ή δημόσιες επιχειρήσεις.

Κρίναμε σκόπιμο να αναφερθούμε στα στελέχη, διότι ο ρόλος των στελεχών γίνεται κομβικός, δημιουργώντας μια εύπορη γραφειοκρατία, της οποίας οι αμοιβές συναρτώνται με τα κέρδη, απομυζούν τεράστια ποσά, που βασίζονται στην «παραγωγικότητα», δηλαδή πάνω στην εκμετάλλευση των εργαζομένων. Ρυθμίζουν την πολιτική προσλήψεων και απολύσεων, μεριμνούν για τη μείωση του κόστους των εργαζομένων μειώνοντας τους μισθούς, επιδιώκουν την αύξηση της απόδοσης μέσω της εντατικοποίησης της εργασίας, και από τον ιδρώτα των χαμηλόμισθων εργαζομένων, φροντίζουν να εξάγουν κέρδη, προκειμένου ν' αυξήσουν τις απολαβές τους.

Κράτος και μισθωτή εργασία

Το κράτος λειτουργεί σαν εγγυητής της ιδιοκτησίας και θεματοφύλακας της διασφάλισης των εργασιακών σχέσεων εκμετάλλευσης των εργαζομένων, δηλαδή της μισθωτής εργασίας. Ενίοτε παίζει υποκριτικά ρόλο ρυθμιστή των διαφορών μεταξύ των μερών, εργαζομένων κι εργοδοτών, ενώ μεριμνά ώστε η σχέση εκμετάλλευσης να διαιωνίζεται με ειρηνικό και συναινετικό τρόπο. Τελικά και όπως αποδεικνύεται από την ιστορία, η επιδιαιτησία βαίνει πάντα προς όφελος των εργοδοτών, κι όταν οι εργαζόμενοι επιμένουν, το κράτος υπερασπίζεται τα συμφέροντα των αφεντικών με τη βία, με καταστολή, με τις επιτάξεις και τις επιστρατεύσεις, ενεργοποιώντας όλο το αστυνομο-δικαστικό σύστημα.

Τον 19^ο αιώνα η εργασία καταλάμβανε τα 2/3 της ημέρας. Στον 20^ο αιώνα μετά από αγώνες των εργαζομένων, το ωράριο έφτασε το δάωρο. Παρ' όλ' αυτά το αξίωμα «όσο πιο πολύ δουλέψεις τόσο πιο καλό μέλλον θα έχεις», εξακολουθεί να ισχύει, με αποτέλεσμα οι εργασιακές σχέσεις να «ξεχειλώνονται», και να ξαναγυρνούν στα σχεδόν δουλοκτητικά πρότυπα του 18^{ου} αιώνα.

Θεσμικός συνδικαλισμός – αιτηματικοί αγώνες

Σ' αυτήν τη διαδικασία της ρύθμισης των εργασιακών σχέσεων εκμετάλλευσης, παρεισέρχεται εκτός από το ίδιο το κράτος, και ο θεσμικός συνδικαλισμός.

Συνδικαλισμός ορίζεται, ως η οργάνωση των εργαζομένων σε σωματεία (συνδικάτα) με σκοπό τη βελτίωση των αμοιβών τους, των συνθηκών εργασίας και ασφάλισης καθώς και το σύνολο των δραστηριοτήτων που σχετίζονται με την οργάνωση αυτή. Η συνδικαλιστική διαπραγμάτευση, στο βαθμό που δεν αμφισβητεί την ίδια τη μισθωτή εργασία σαν διαδικασία ανθρώπινης εκμετάλλευσης κι εξάρτησης, στο βαθμό που δεν περιλαμβάνει την επαναστατική προοπτική της εργασιακής χειραφέτησης και απελευθέρωσης από τη μισθωτή εργασία, δεν αποτελεί παρά άλλοθι διαίωνισης της εκμετάλλευσης των εργαζομένων.

Τα αιτήματα για βελτίωση των αμοιβών, των συνθηκών εργασίας και ασφάλισης, μπορεί προσωρινά να βελτιώνουν τους όρους της σχέσης εκμετάλλευσης, όμως στο βαθμό που δεν αμφισβητούν τη σχέση αυτή, την αναγνωρίζουν, την αποδέχονται, τη διαιώνιζουν. **Οι αιτηματικοί -διεκδικητικοί αγώνες** είναι αποσπασματικοί και μερικοί, όσο τ' αφεντικά μαζί με το κράτος κυριαρχούν, διαθέτουν τη δυνατότητα ν' ανοίγουν και να κλείνουν τη στρόφιγγα κατά το δοκούν και παίρνουν πίσω δικαιώματα που διεκδικήθηκαν με αγώνες κι αίμα, σε μια νύχτα.

Παρ' όλ' αυτά θεωρούμε ότι οι αγώνες αυτοί δημιουργούν προϋποθέσεις για οργανωμένες γραμμές άμυνας κι αγώνα των εργαζομένων, και στεκόμαστε αλληλέγγυοι. Συμπαρατασσόμαστε, προτάσσοντας ταυτόχρονα, την αναγκαιότητα της επαναστατικής προοπτικής στους αγώνες, της προοπτικής της εργατικής αυτοδιεύθυνσης και αυτοοργάνωσης.

Η εκπροσώπηση των εργαζομένων μέσω ενός συγκεντρωτικο-δημοκρατικού –επαγγελματικού συστήματος οργάνωσης, όπως είναι ο θεσμικός συνδικαλισμός, δημιούργησε τις συνθήκες εκκόλαψης της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, την αναπαραγωγή δηλαδή άλλης μίας εξουσίας, πάνω στην πλάτη των εργαζομένων, προερχόμενη μάλιστα από τους ίδιους τους εργαζόμενους, μέσα από διαδικασίες ανάθεσης.

Πρόκειται για μία γραφειοκρατική κάστα που επιδιώκει την

κατάληψη βουλευτικών εδρών, κι αποδεικνύει τη νομοτελειακή πραγματικότητα όσων επανδρώνουν θέσεις εξουσίας: να προδίδουν τις αρχικές τους αξίες και βασικές τους αρχές. Χρησιμοποιούν τη γραφειοκρατική τους εξουσία, προκειμένου να διαπραγματεύονται με τ' αφεντικά, τους όρους της εκμετάλλευσης των εργαζομένων, τις ώρες που θα εργάζονται, τους μισθούς που θα παίρνουν, τις απολύσεις που θα γίνουν. Πολλές φορές συμμετέχουν σε διοικητικά συμβούλια των επιχειρήσεων, και σε πολλές περιπτώσεις αν δεν είναι «δοτοί» των αφεντικών, διαφθείρονται κιόλας, ακόμη και από πελάτες των επιχειρήσεων όπου εργάζονται, αφού έχουν και διοικητικές αρμοδιότητες.

Συμπεράσματα και ανεργία

Συμπερασματικά, όλη αυτή η σχέση εκμετάλλευσης της εργασίας από το κεφάλαιο, δε θα μπορούσε να υφίσταται, εάν δεν υπήρχαν: είτε οργανωμένη συνδικαλιστική γραφειοκρατία να την ελέγχει, και να τη «δικαιώνει» ηθικά στις συνειδήσεις των εργαζομένων, είτε οργανωμένη εξουσία, να την υπερασπίζεται με τη βία με επιτάξεις, επιστρατεύσεις, καταστολή.

Πρακτικά, η τάξη ιδιοκτήτης-εργοδότης με τη βοήθεια του κράτους που διασφαλίζει τη σχέση της υποταγής, γίνεται η κυρίαρχη πάνω στο κοινωνικό σύνολο. Μία κυριαρχία που βασιζέται στη βία, ή στη διά της βίας συναίνεση. Έτσι η κοινωνική ανισότητα προάγεται και πολλαπλασιάζεται και με την εκμετάλλευση της εργασίας. Μέσα σ' αυτόν τον ασύστολο εκβιασμό, ο εργασιακά εξαρτημένος, όχι μόνο δεν είναι ελεύθερος και δεν έχει ελεύθερο χρόνο ν' απολαύσει τη ζωή του, όχι μόνο έχει χάσει κάθε ίχνος αξιοπρέπειας λόγω της εργασιακής υπαγωγής και της εξάρτησής του, όχι μόνο φυτοζωεί έναντι πινακίου φακής, εθελόδουλος της μιζέριας, αλλά φτάνει στο σημείο σε καιρούς ανεργίας να ζητιανεύει, να παρακαλάει για δουλειά, να παρακαλάει δηλαδή για την εκμετάλλευσή του προκειμένου να μη μείνει άνεργος.

Η **ανεργία** δεν είναι παρά ένα φαινόμενο που προκύπτει από τη σχέση προσφοράς – ζήτησης μισθωτής εργασίας, από τ' αφεντικά - ιδιοκτήτες -εργοδότες, που ορίζουν, δημιουργούν ή καταργούν τις θέσεις εργασίας, ανάλογα με τα συμφέροντά τους και με βάση τις συνθήκες. Οποιοδήποτε αίτημα διεκδίκησης θέσεων εργασίας, αποδέχεται τη σχέση εκμετάλλευσης εργοδότη εργαζόμενου,

νομιμοποιεί, κι επικυρώνει την εξουσία του εργοδότη, και δημιουργεί προϋποθέσεις επαιτείας θέσεων εργασίας από τους ανέργους.

Ζούμε στον 21ο αιώνα με την τεχνολογία να έχει φτάσει σε σχεδόν ασύλληπτα επίπεδα σε σχέση με πριν 50 χρόνια. Οι άνθρωποι δε χρειάζεται να δουλεύουν πάνω από 3 ώρες την ημέρα, η παραγωγή είναι σε υψηλά επίπεδα και τα αγαθά φτάνουν να ντύσουν και να τάϊσουν 2 πλανήτες σαν τη Γη, άσχετα αν ο καπιταλισμός κρατά σε συνθήκες ανέχειας και πείνας τα 2/3 του πλανήτη για να ελέγχει τις πλουτοπαραγωγικές πηγές και να κερδοσκοπεί ασύστολα. Πρόκειται περί κατάντιας του ανθρώπινου είδους. Μία ιστορία εξανδραποδισμού κι αλλοτρίωσης που πρέπει να σταματήσει. Μας αξίζει να ζούμε καλύτερα.

Η κατανάλωση

Στην όξυνση του καταναγκασμού και της εκμετάλλευσης, συντελεί και το παραγωγικό μοντέλο. Το κεφάλαιο όντας άπληστο στη συσσώρευση πλούτου και στην κερδοσκοπία, επεκτείνει τη δραστηριότητά του, σε τομείς άχρηστους για την ανθρώπινη διαβίωση, προκειμένου διευρύνοντας τη προϊοντική του εμπορική ποικιλία, και δημιουργώντας επίπλαστες ανάγκες στους μισθωτούς, να τους μετατρέπει μέσω της διαφήμισης και του lifestyle, σε βουλιμικούς καταναλωτές εμπορευμάτων, που σκορπάνε σε ψεύτικες ανάγκες, το μηνιάτικο όταν τους περισσεύει. Το lifestyle, αλληλεπιδρά μέσω της καταπίεσης πολλαπλασιαστικά, και οδηγεί το μηνιάτικο πλεόνασμα ή και το υστέρημα ακόμη, στην κατανάλωση, άρα ξανά στις τσέπες των κυρίαρχων... Σε πολλές περιπτώσεις ο ισολογισμός των μισθωτών «μπαίνει μέσα» με δανεικά, η εξάρτηση γίνεται μεγαλύτερη και η εργασιακή εκμετάλλευση ακόμη χειρότερη.

Εργασία και Αυτοδιεύθυνση

Είμαστε κατά της μισθωτής εργασίας, δηλαδή της εκμετάλλευσης της ανθρώπινης δύναμης από άλλον άνθρωπο, και την εξαγωγή κέρδους από την υπεραξία αυτής.

Στεκόμαστε αντίθετοι σε οποιαδήποτε μορφή ιδιοκτησίας (ιδιωτική, κρατική, εταιρική, κ.τ.λ.) των μέσων παραγωγής –άρα και ιδιοκτησίας θέσεων εργασίας, που δημιουργεί σχέση εκμετάλλευσης, κι εξάρτησης του εργαζόμενου από τον εργοδότη.

Στεκόμαστε αντίθετοι στο καταναλωτικό παραγωγικό μοντέλο, που δεν ανταποκρίνεται στις πραγματικές ανάγκες, και σκοπεύει στην εξασφάλιση κερδών.

Είμαστε υπέρ της εργασίας και της συν-εργασίας, με σκοπό τη κάλυψη των ανθρώπινων αναγκών.

Αρχή μας είναι ότι, **«τ' αγαθά που παράγονται από τον καθένα ανάλογα με τις δυνατότητές του, θα πρέπει να διανέμονται στον καθένα ανάλογα με τις ανάγκες του»**. Με αυτήν τη λογική, πιστεύουμε στη κοινοκτημοσύνη των μέσων παραγωγής (τη γη, την πρώτη ύλη, τη γνώση, τα μηχανήματα κι εφευρήματα), από τη κοινωνία. Αγωνιζόμαστε για την κολλεκτιβοποικοποίηση των αγρών από τους αγρότες, την αυτοδιεύθυνση των βιομηχανιών από τους εργάτες, το συνεργατισμό των μεταφορών, για την ελεύθερη διακίνηση των προϊόντων, και τη διάθεσή τους προς τις ενώσεις των καταναλωτών χωρίς κέρδος. Τη διαδικασία παραγωγής, μεταφοράς και διανομής, θα τη συνδιαμορφώνουν ελεύθερα συντονισμένα συλλογικά όργανα (π.χ. κοινότητες, ενώσεις παραγωγών, ενώσεις καταναλωτών).

Σε αυτά τα οικονομικο-κοινωνικά πλαίσια, η εργασία θα πρέπει να έχει ουσιαστικό εθελοντικό, δημιουργικό, συλλογικό και αλτρουιστικό περιεχόμενο. Αντιλαμβάνεται δηλαδή το άτομο, το συμφέρον του ως εξαρτημένο από τους άλλους και παλεύει και για το κοινωνικό όπως και για το δικό του. Η εργασία δεν θα υπερβαίνει τις ώρες που απαιτούνται για την κάλυψη των αναγκών, και θα υπάρχει πολύς ελεύθερος χρόνος για την ενασχόληση με τη ζωή. Αυτήν την εργασία θέλουμε. Εργασία από βιοτική και ποιοτική ανάγκη, και όχι από «κίνητρα» κερδοσκοπίας κι ανάδειξης, προβολής κ.ά. Η ανάγκη από μόνη της κινητοποιεί, και είναι κίνητρο ικανό για όλα.

III. ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΔΙΑΣΤΑΣΗ-ΑΤΑΞΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Το κερδοσκοπικό μοντέλο διάρθρωσης της οικονομίας έχει σαν φυσική συνέπεια, την ταξική συγκρότηση –απτή απόδειξη της κοινωνικής ανισότητας. Η κερδοσκοπία αναδεικνύει το εμπόρευμα και την κατανάλωση ως κοινωνική αξία, ενώ ο αστικός τρόπος ζωής επιβάλλει τη βίωση μέσω του θεάματος. Τέλος, οι γνωστοί παραδοσιακοί θεσμοί του κράτους, εκπαίδευση, στρατός, φυλακές, ψυχιατρεία, αναπαράγουν από γενιά σε γενιά τη νοοτροπία της υποταγής στην ιεραρχία, παγιώνουν την ταξική συγκρότηση, κι εξασφαλίζουν την εύρυθμη λειτουργία της κατανάλωσης και της θεαματικής βίωσης.

Οι κοινωνικές τάξεις

Η οικονομική διάρθρωση, που έχει σαν συστατικό της στοιχείο τη βίαη επιβολή της ιδιοκτησίας της γης, των αγαθών, των μέσων παραγωγής και την εργασιακή εκμετάλλευση, έχει σαν φυσικό αποτέλεσμα το καταμερισμό του πλούτου με άνισο τρόπο, με αποτέλεσμα τη δημιουργία των κοινωνικών τάξεων. Πλούσιοι και φτωχοί είναι οι δύο πόλοι της κοινωνικής ανισότητας.

Ο κοινωνικός αυτός διαχωρισμός σε συνάρτηση με την αστική συγκρότηση των εθνικών κρατών, με τις επαγγελματικές ιδιότητες ή τις κοινωνικές λειτουργίες, με τα ήθη, τα έθιμα ή και τους ρόλους ακόμη, δημιούργησαν ένα κοινωνικό φαινόμενο, που από τους κοινωνιολόγους και αναλυτές ονομάζεται ταξική συγκρότηση. Αστοί, μεγαλοαστοί, μικροαστοί, εργάτες, περιθωριακοί, είναι τάξεις που απαρτίζουν την κοινωνία σύμφωνα με διάφορες κοινωνιολογικές προσεγγίσεις. Πρόκειται για μία πραγματική συνέπεια πάνω στο κοινωνικό πεδίο.

Με βασικό συστατικό την ανισότητα των ανθρώπων, η ταξική διαστρωμάτωση αναπαράγεται μέσα στο κοινωνικό περιβάλλον, δημιουργεί έθιμα, ήθη, πρότυπα και συμπεριφορές μέσα στις κοινωνικές τάξεις και ανάλογα με το ιστορικό - οικονομικό γίνεσθαι παρουσιάζει μία μεγάλη ή μικρή διαταξική κινητικότητα. Ελπίζοντας στην κοινωνική άνοδο, οι από κάτω της ταξικής κλίμακας, προσπαθούν να ανέλθουν θεωρώντας ότι υπάρχουν ευκαιρίες κι ελπίδα μιας

καλύτερης ζωής. Με αυτόν τον τρόπο η ταξική κλίμακα αναπαράγεται, εξασφαλίζοντας ταξική συναίνεση, διαιωνίζοντας την ταξική κοινωνική συγκρότηση, -που μας παρουσιάζεται κάτι σαν αυτονόητο φυσικό φαινόμενο, διαμορφώνοντας μάλιστα, αλλοτριωμένες κι «εθελοδοουλικές» συνειδήσεις. Αυτό είναι το ταξικό φαινόμενο.

Θεωρούμε απαράδεκτη την ύπαρξη κοινωνικών τάξεων, που ουσιαστικά είναι προϊόν ιεραρχικών διαχωρισμών των ανθρώπων με βάση τον πλούτο. Αντιτείνουμε την αταξική κοινωνία των ελεύθερων και ίσων, μέσω της κατάργησης της ιδιοκτησίας, έτσι όπως την περιγράψαμε πιο πάνω.

Θα πρέπει όλοι μας, ανεξάρτητα από την κοινωνική μας τάξη ή ταξική καταγωγή, να συνειδητοποιήσουμε την ταξική μας θέση. **Να αποκτήσουμε ταξική συνείδηση και να έρθουμε σε ρήξη με την ταξική μας ιδιότητα** και τα χαρακτηριστικά της, όποια κι αν είναι, και με γνώμονα την άρνηση των ταξικών δομών να πορευτούμε με στόχο το γκρέμισμά τους.

Καμία κοινωνική τάξη δεν αποτελεί πρωτοπορία στον αγώνα για την κοινωνική απελευθέρωση, και οι όποιες κοινωνικές ζυμώσεις αναδεικνύουν μια τέτοια πρωτοπορία, για μας δεν έχουν καμιά σημασία, παρά μόνο το αποτέλεσμα: **το γκρέμισμα της ταξικής συγκρότησης**. Οποιαδήποτε αναφορά σε ταξικούς αγώνες, την αποδεχόμαστε ως αγώνες των καταπιεσμένων ενάντια στους καταπιεστές τους και των εκμεταλλευόμενων ενάντια στους εκμεταλλευτές. Άλλωστε ο αγώνας για την κοινωνική απελευθέρωση μπορεί να εκκινεί και από συνειδησιακούς, αξιακούς, ψυχολογικούς και άλλους λόγους, πέρα από τους ταξικούς. Η οποιαδήποτε αναφορά σε ταξική πρωτοπορία, υποκρύπτει αναπαραγωγή του εξουσιαστικού φαινομένου, και παραπέμπει σε δικτατορίες του προλεταριάτου και άλλες γραφειοκρατικές εξουσίες, εξίσου επιζήμιες για την κοινωνική ελευθερία.

Εμπορευματική κοινωνία

Το οικονομικό σύστημα, για λόγους κερδοσκοπίας, καθαγιάζει το εμπόρευμα, διαφημίζοντάς το σαν διέξοδο, από την καθημερινή μετριότητα. Ο πλούτος, η χλιδή, η ομορφιά και ο έρωτας γίνονται πρότυπα, και τα προϊόντα που παράγονται, καταναλώνονται προσπορίζοντας μεγαλύτερο κέρδος. Η προτυποποίηση που φέρνει το

lifestyle, δημιουργεί πειθήνιους καταναλωτές, που προκειμένου να είναι εντός της κοινωνικής αποδοχής και ανάδειξης αγοράζουν τα εμπορεύματα. Δημιουργείται η εντύπωση ότι η προσωπική και κοινωνική ανάδειξη θα προέλθει από την αγοραστική ισχύ και τα αγαθά που μας περιβάλλουν. Η διαφήμιση και τα πρότυπα που αυτή επιβάλλει, δημιουργεί ψεύτικες ανάγκες, και με αυτές ο μισθωτός σκλάβος θα εργασθεί εντατικότερα, προκειμένου να αυξήσει την αγοραστική του ισχύ. Το εμπόρευμα, μέσω του lifestyle γίνεται το επίκεντρο. Τεράστιες κοινωνικές μάζες κατευθύνονται σε παγκόσμια κλίμακα, στις βιτρίνες των καταστημάτων. Τεράστιες στρατιές σύγχρονων σκλάβων παράγουν σε συνθήκες στρατοπέδων εργασίας τα προϊόντα των καταναλωτών. Όλα, ένας ανατροφοδοτούμενος κύκλος. Μια ανακύκλωση εμπορευμάτων κι εργασίας, μ' ένα δόλωμα κι ένα σκοπό. Το δόλωμα μια επίπλαστη και προσωρινή «αίγλη», κι ο σκοπός τα κέρδη των αφεντικών.

Στο δικό μας κόσμο, η εμπορική κερδοσκοπία δεν έχει θέση. Τα προϊόντα θα παράγονται και θα διανέμονται με βάση τις φυσικές ανάγκες κατά προτεραιότητα. Υπάρχουν τεράστιες ανάγκες στην ανθρωπότητα σε τροφή, φάρμακα, ένδυση υπόδηση, που θα πρέπει προηγούμενα να καλυφθούν, ώστε να φτάσουμε στο σημείο να ικανοποιήσουμε την ανάγκη οποιουδήποτε, για κινητό τελευταίας γενιάς. Τα πρότυπα συμπεριφοράς θα διαμορφώνονται από τις πραγματικές ανάγκες, τα συναισθήματα και τις αξίες. Τις αξίες της συνείδησης, της συνειδητοποίησης, της ψυχικής πλήρωσης και ψυχικής ομορφιάς, της αλληλοβοήθειας, της σοφίας που κατακτάται από την άσκηση του πνεύματος.

Διαβίωση μέσα απ' το θέαμα

Η αστικοποίηση των πληθυσμών και η εγκατάλειψη της υπαίθρου, είναι μία διαδικασία που συμβαίνει τα τελευταία 100 χρόνια. Δε θα αναπτύξουμε τους λόγους –κυρίως οικονομικούς που συμβαίνει. Όμως η χωροταξική δομή των σύγχρονων πόλεων, το αστικό μοντέλο ανάπτυξης, η χωροθέτηση και χρονοθέτηση της εργασίας και η τοποθέτηση των ανθρώπων στα διαμερίσματα –κουτιά, δημιουργεί τις προϋποθέσεις ύπαρξης λίγου ελεύθερου χρόνου. Αυτός έφερε το προηγούμενο αιώνα την τηλεόραση. Η τηλεόραση αρχικά αλλά και το διαδίκτυο στη συνέχεια, με όλες τις τεχνολογικές παραλλάξεις της

πρόσβασης σε αυτό, παρέχουν τη δυνατότητα της οπτικής διαβίωσης των όποιων συναισθημάτων με ασφαλή κι ακίνδυνο τρόπο. Πρόκειται για ένα παράθυρο εικονικής διαβίωσης, που έχει σαν συνέπεια, την ολοένα και μεγαλύτερη απομάκρυνση από την κίνηση, βασικό στοιχείο της ανθρώπινης φύσης, την αποξένωση από την πραγματική επαφή, καθώς και το αληθινό συναίσθημα. Έτσι ο σύγχρονος άνθρωπος, εξαρτημένος από το κινητό ή το pc του, με σώμα αφημένο και συναίσθημα ερημωμένο, γίνεται παθητικός κι ακίνδυνος για το σύστημα. Τα συναισθήματά του εκφράζονται στο πληκτρολόγιο μέσα στους τέσσερις τοίχους του σπιτιού του. Μία κοινωνία που αποκοιμάται με το θέαμα και χωρίς πραγμάτωση αισθημάτων, είναι ακίνδυνη.

Στην κοινωνία που οραματιζόμαστε, ο ελεύθερος χρόνος θα γίνει περισσότερος, αφού η τεχνολογία, έχει ήδη προχωρήσει αρκετά, ώστε να βοηθά. Επίσης, πολλοί από όσους ασχολούνταν με μη παραγωγικά επαγγέλματα (στρατιώτες, αστυνομικοί, έμποροι, λογιστές, τραπεζικοί, ιερείς κ.ά.) θα ασχολούνται πλέον με την πραγματική παραγωγή, και προστίθενται στο ενεργό -ωφέλιμα παραγωγικό δυναμικό. Ολ' αυτά μαζί, εκτός του ότι θα βελτιώσουν το βιοτικό επίπεδο στους συνανθρώπους μας στις φτωχές χώρες του πλανήτη, θα αυξήσει και τον ελεύθερο χρόνο μας. Ο χρόνος αυτός θα μπορεί να διατίθεται πλέον στην επαφή, τον έρωτα, τη συναναστροφή στο χώρο. Έτσι το θέαμα, με τη μορφή που έχει σήμερα, θα τοποθετηθεί ως ανάγκη στη μοναδική θέση που του ανήκει: στη διασκέδαση των ηλικιωμένων, των ασθενών, και γενικότερα των ανήμπορων συνανθρώπων.

Οι κοινωνικοί θεσμοί

Οικογένεια, σχολείο, εκπαίδευση, θρησκεία, στρατός, μισθωτή εργασία, όλοι αυτοί οι κοινωνικοί θεσμοί κατατείνουν στην κοινωνικοποίηση, κανονικοποίηση, ομογενοποίηση, πειθάρχηση, στο αξιακό σύστημα που έχει σαν επίκεντρο την κερδοσκοπία και την εκμετάλλευση. Η οικογένεια διαπλάθει υπάκουους πολίτες, το σχολείο και το πανεπιστήμιο εκπαιδευμένους τεχνοκράτες κι επαγγελματίες, ο στρατός πειθήνιους εργαζόμενους, και η μισθωτή εργασία κατασταλμένα, κατάκοπα και ξέπνοα όντα.

Όλα κατατείνουν σε μία κοινωνία υποταγής, εκμετάλλευσης και

ηρεμίας υπνωτηρίου.

Οι εκπαιδευτικοί θεσμοί και η οικογένεια, αντί να μορφώσουν ανθρώπους –εκπαιδεύουν επαγγελματίες. Η θρησκεία αφομοιώνει την οργή, ναρκώνει και καταπραΰνει το πνεύμα. Το ίδιο η διασκέδαση και η κατανάλωση. Ο στρατός εκπαιδεύει στην απόσχιση της ευθύνης, και η μισθωτή εργασία στην επίρριψη της ευθύνης σε τρίτους. Όλ' αυτά μαζί εξυπηρετούν ένα κοινωνικό αξιακό σύστημα, που σκοπό του έχει, εκτός από την κερδοσκοπία, την αναπαραγωγή των ιεραρχικών σχέσεων, την υποταγή και την καταστολή, την εκπαίδευση στην ανευθυνότητα, σε μαζικό επίπεδο.

Στην ελευθεριακή κοινωνία, οι κοινότητες θα είναι το επίκεντρο. Η κοινότητα δε θα είναι τίποτε άλλο από διευρυμένη οικογένεια. Ως εκ τούτου, η οικογένεια επαναποθετείται λειτουργικά στα νέα κοινωνικά περιεχόμενα, και παίρνει το ρόλο που της αντιστοιχεί.

Η εκπαίδευση μετατρέπεται σε παιδεία, και μαζί με τη γνώση θα αναπτύσσεται και η κρίση. Η ζωή θα διαπαιδαγωγείται μέσα από τη φιλοσοφία της αυτομόρφωσης, της κρίσης, και της διαρκούς αμφισβήτησης.

Η μεταφυσική αναζήτηση θα συνεχίσει να υπάρχει ως εξερεύνηση του ανεξήγητου, που κάποτε γίνεται γνωστό.

Η εργασία θα είναι προσωπική υποχρέωση -μια εκούσια αυτοδέσμευση, που ακόμη κι αν είναι απεχθής, θα ικανοποιεί δημιουργικά, και θα νοηματοδοτεί την ποιότητα του ελεύθερου χρόνου που ακολουθεί.

IV. ΠΡΟΣΩΠΙΚΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ

Τρεις είναι οι παράμετροι που επηρεάζουν τις προσωπικές σχέσεις στο σύγχρονο τρόπο ζωής. Η νομιμότητα, η ιεραρχία, και η προτυποποίηση.

Η προτυποποίηση -μιά εξαπάτηση για τους πολλούς

Το εξουσιαστικό -ιεραρχικό σύστημα λειτουργεί μεσ' από την επιβράβευση και την απόρριψη (τεχνική που χρησιμοποιείται από τα νηπιακά και παιδικά χρονιά).

Πάνω εκεί θεμελιώνεται μια δομή προτύπων, σύμφωνα με το κεφαλαίο-κεντρικό σύστημα διαβίωσης. Ο ανταγωνισμός, γίνεται βασικό στοιχείο της ανθρώπινης χαρακτηρο-δομής. Η επίκληση της ανωτερότητας έναντι του άλλου, είναι επίσης άλλο ένα συστατικό στοιχείο. Ο εγωισμός είναι το επίκεντρο, γύρω από το οποίο διατάσσεται, και δομείται η προσωπικότητα.

Σε όλους τους θεσμούς (οικογένεια, σχολείο) οι άνθρωποι εκπαιδεύονται με την ιδέα της ίσης, για όλους, δυνατότητας να επιτύχουν και μάλιστα στρεφόμενοι εναντίον συνανθρώπων τους, αγνοώντας βέβαια, ότι λόγω του πυραμιδοειδούς σχήματος της ιεραρχίας του συστήματος και της κατανομής του πλούτου, η επιτυχία δεν μπορεί να συμβεί σε όλους. Εκεί, κρύβεται μία εξαπάτηση. Πόσο μάλλον όταν το σύστημα λειτουργεί αναξιοκρατικά κατά κανόνα, ακόμα και με τα δικά τους κριτήρια και στην δημόσια αλλά και στην ιδιωτική σφαίρα δραστηριότητας.

Πραγματισμός και lifestyle

Στην ιδέα του «επιτυχημένου», συνεισφέρει το εμπορευματικό σύστημα. Μέσω των προτύπων του lifestyle και του καταναλωτισμού, προσδίδει στο εμπόρευμα αξιακό περιεχόμενο. Δίνει μια ψευδαίσθηση ικανοποίησης από τη συσσώρευση πραγμάτων, και αναδεικνύει τους πλούσιους μέσα από τη διαφήμιση και τον τύπο, σαν ιδιοφυίες, σαν ιδιάζουσες περιπτώσεις, σαν ανθρώπους φαινόμενα. Στην πραγματικότητα, η αναζήτηση της ευτυχίας στα πράγματα (πραγματισμός), δεν είναι τίποτε άλλο παρά αδυναμία διαχείρισης των

αληθινών συναισθημάτων, των αληθινών σχέσεων, αδυναμία συμβίωσης με τον εαυτό σου, με το φυσικό και με το αληθινό.

Πρόκειται για αλλοτρίωση. Αυτή είναι και η διαδικασία που δηλητηριάζει σε μαζικό πια βαθμό τον άνθρωπο και τις σχέσεις. Όσο μεγαλώνει η αλλοτρίωση του «επιτυχημένου» καταναλωτή, τόσο φετιχοποιεί το εμπόρευμα, και μέσα από αυτό, προσπαθεί μάταια να διαφύγει από τα προσωπικά ψυχολογικά αδιέξοδα.

Η αδυναμία διαφυγής φέρνει την απομόνωση. Η επικοινωνία των ανθρώπων, γίνεται μέσα από τα πράγματα, ή ακόμα και μιμητικά με μια διαφήμιση. Με τη διαφήμιση μιας σοκολάτας το φλερτ, με τη διαφήμιση ενός καφέ η παρέα, και με αυτή της κινητής τηλεφωνίας η αγάπη ενός ζευγαριού ηλικιωμένων. Τα πράγματα, γίνονται προϊόντα επιβράβευσης, και η απόκτησή τους γίνεται πολλές φορές, συντελεστής εξισορρόπησης των σχέσεων μέσα στην ίδια την οικογένεια. Με την αγορά τους εξευμενίζονται διαθέσεις, εξισορροπούνται προσωρινά καταστάσεις, «επανεκκινούνται» σχέσεις. Οι αποθήκες των σπιτιών ξεχειλίζουν από ένα σωρό άχρηστα πράγματα, κρατώντας άδειες τις σχέσεις από περιεχόμενα, τις ψυχές από συναισθήματα και τους ανθρώπους χωρίς πραγματική επικοινωνία.

Η δημιουργία προτύπων ανωτερότητας, η εξάρτηση από τα πράγματα, και οι ψυχαναγκασμοί, δηλητηριάζουν τις προσωπικές σχέσεις. Έτσι κοινωνικά πρότυπα και lifestyle, δημιουργούν την προϋπόθεση ώστε όλη η ανθρώπινη ζωή να ορίζεται από τον καταναλωτισμό και την αλλοτρίωση.

Η ιεραρχία

Σε όλα τα επίπεδα της σύγχρονης ζωής η ιεραρχία καταλαμβάνει την κύρια θέση. Θεωρείται αυτονόητο της λειτουργικότητας της κοινωνίας, ένα φυσικό επόμενο της τάξης των πραγμάτων. Εμπεριέχει τη λογική της κατοχής απ' τον ανώτερο της ευθύνης της διαχείρισης πραγμάτων και θεμάτων του ιεραρχικά κατώτερου, και της ανάθεσης της ευθύνης από τον κατώτερο στον ιεραρχικά ανώτερο. Ο ανώμαλος αυτός καταμερισμός ευθυνών, προάγει την εξουσιαστικότητα και την υπακοή. Πρόκειται για ένα πλέγμα σχέσεων που διαπαιδαγωγεί στην ανευθυνότητα.

Ως τέτοιο διαπερνά όλες τις ανθρώπινες σχέσεις, στο βαθμό που η ψυχολογική του διάσταση απαιτεί τη μετάδοσή του στις διαπροσωπικές σχέσεις. Για να το εξηγήσουμε:

Ο άνθρωπος από τη φύση του είναι ένα ενιαίο δυναμικό «όλον». Αυτό το δυναμικό, εάν ένας ιεραρχικά «ανώτερος» ρόλος του το περιορίσει, θα τείνει να επεκταθεί με την ίδια ιεραρχική διαδικασία προς τα εκεί που βρίσκει χώρο και δύναται, δηλαδή προς τον πιο αδύναμο. Με αυτόν το τρόπο αναπαράγονται οι ιεραρχικές σχέσεις, σαν μεταδιδόμενος ιός από τον ήδη αλωμένο, στον επόμενο πιο ευάλωτο. Ο εργοδότης στον εργαζόμενο, ο εργαζόμενος στη σύζυγο ή στα παιδιά, τα παιδιά στα άλλα παιδιά κ.ο.κ.

Η αναπαραγωγή της ιεραρχίας αναπαράγει την καταπίεση μεταξύ των ανθρώπων, και δηλητηριάζει τις ανθρώπινες σχέσεις, με φόβο, απώθηση, βία, νεύρωση. Τα ψυχιατρεία κατακλύζονται, και οι ασθενείς αναζητούν χημικές θεραπείες. Ο άνθρωπος φαντάζει αδύναμος να ελευθερωθεί, κι εξουσιαζόμενος φαντάζει αδύναμος να αναλάβει την ευθύνη της διαχείρισης του εαυτού του. Έτσι ανεύθυνος, είναι άλλωστε εύκολα διαχειρίσιμος. Η εξάρτηση είναι στοιχείο της ύπαρξής του, στο βαθμό που τα πάντα λειτουργούν σ' ένα πλέγμα εξαρτήσεων, από «ανώτερους» και «κατώτερους».

Σε πολιτικό επίπεδο, η ιεραρχία προβάλλεται σαν αναγκαιότητα της πολιτικής, και κοινωνικο-οικονομικής οργάνωσης, θεωρώντας αυτονόητη την ανικανότητα των ανθρώπων να ελέγχουν τη ζωή τους, σαν φυσικό επόμενο της ύπαρξής τους.

Η ετερονομία και η αυτονομία

Η νομιμότητα καθορίζεται από κανόνες που ορίζουν τις συμπεριφορές. Ο καθορισμός των συμπεριφορών με βάση τους κανόνες της νομιμότητας, και όχι με βάση τις ανθρώπινες συμφωνίες, ονομάζεται ετερονομία. Μάλιστα σε όσο πιο πολλούς τομείς της ανθρώπινης δραστηριότητας και σε όσο πιο βαθιά πεδία της ανθρώπινης ψυχής διεισδύει ο νόμος, τόσο πιο πολύ μεγαλώνει η ετερονομία, άρα μικραίνει η δυνατότητα των ανθρώπων να κρίνουν, να διαπραγματευθούν, να συμφωνήσουν ελεύθερα μεταξύ τους, ή ακόμα και να επιλύσουν τα προβλήματα που τους απασχολούν. Πρόκειται για μία ανάθεση ουσιαστικά, των ανθρώπινων πραγμάτων, σχέσεων και συμφερόντων στο νόμο, που υποκαθιστά τη

διαπροσωπική ρύθμιση, ή ακόμη και την αυτορρύθμιση. Εθίζει τους νομοταγείς πολίτες στην ετερονομία, τους υποβάλλει στο φόβο της τιμωρίας, και τους διαπαιδαγωγεί στην ανευθυνότητα, στην ακρισία, και σε όσους δεν υπακούν στην άκρα εγκληματικότητα.

“...η κοινωνία νοείται δίχως κυβέρνηση -σε μια τέτοια κοινωνία η αρμονία επιτυγχάνεται όχι μέσω της υποταγής στο νόμο ή της υπακοής σε οποιαδήποτε αρχή, αλλά με τις ελεύθερες συμφωνίες που συνάπτονται ανάμεσα στις διάφορες ομάδες, εδαφικές ή επαγγελματικές, οι οποίες συγκροτούνται ελεύθερα για χάρη της παραγωγής και της κατανάλωσης, καθώς επίσης και για την ικανοποίηση της άπειρης ποικιλίας των αναγκών κι επιθυμιών ενός πολιτισμένου όντος. ...” Πιότρ Κροπότκιν.

Απέναντι σ' αυτήν την πραγματικότητα, ο άνθρωπος θα πρέπει να αλλάξει. Θα πρέπει να προχωρήσει σε ρήξεις, που θα τον οδηγήσουν στην κατάκτηση της αυτονομίας. Θα πρέπει να μπορεί να δομήσει μία προσωπικότητα που πρώτα θα έρθει σε ρήξη με τον ίδιο του τον εξουσιαστικό εαυτό. Θα πρέπει να επιδιώξει να μπορεί να αναγνωρίζει τι τον καταπιέζει, και όταν αυτό συμβαίνει να προσπαθεί να μην αναμεταδίδει τη εξουσία που υπέστη. Αντίθετα να την καταρρίπτει, να την εξοστρακίζει. Αυτήν τη διαδικασία ονομάζουμε αυτογνωσία.

Για μας ο άνθρωπος θα πρέπει να ορίζει πλήρως τις σχέσεις του μέσα από το συνειδητό. Η αυτοκριτική, η αυτογνωσία, η επικοινωνία, είναι προϋποθέσεις για το σεβασμό, την αποδοχή αλλά και την επιδίωξη της ευτυχίας των άλλων. Η αυτοπειθαρχία μπορεί να αποτελέσει το συστατικό στοιχείο εκείνο που μπορεί να εξασφαλίσει μεγάλο μέρος της κοινωνικής ειρήνης.

Οι αντιφάσεις των ανθρώπινων συναισθημάτων, οι αντιθέσεις των σχέσεων, τα αντιτιθέμενα συμφέροντα, οι διαφορετικές επιθυμίες, είναι προβλήματα που μπορούν να λύνονται μέσω του σεβασμού της επιθυμίας του άλλου. Με γνώμονα αυτό, του συλλογικού συμφέροντος, μπορεί ο άνθρωπος να διαφοροποιηθεί από το μαζάνθρωπο.

Αντιτείνουμε λοιπόν την ατομική ελευθερία και την ανθρώπινη αυτονομία. Ο άνθρωπος, είναι ένα ον που από τη φύση του κατέχει το πλεονέκτημα της συνείδησης. Έχουμε φτάσει πια σε τέτοιο σημείο εξέλιξης, που το ανθρώπινο πνεύμα μπορεί να συναντήσει το συνειδητό του και μάλιστα έχοντας ξεφύγει από την εποχή της υλικής

σπάνης, έχει τις δυνατότητες να αντιμετωπίσει τη ζωή και τη φύση με ομαλό, ισορροπημένο, και πάνω απ' όλα συνειδητό τρόπο. Η συνειδητότητα, η ανάπτυξη της κρίσης, η αυτογνωσία, αποτελούν ικανή μόρφωση ώστε οι άνθρωποι να είναι ικανοί και αποτελεσματικοί στην αυτορρύθμιση των προσωπικών, κοινωνικών, οικονομικών και πολιτικών σχέσεων.

Με την κατάργηση της επιβολής της κυριαρχίας και των νόμων της, πιστεύουμε ότι ο άνθρωπος θα βρει χώρο να καταφέρει ν' ανθίσει.

Ίσως πρόκειται για μια κρίσιμη καμπή στην ανθρώπινη ιστορία. Ή θα μεταλλαχθεί σε άβουλο καταναλωτικό ον, ή θα επιλέξει τη ζωή μέσα στη φύση και σύμφωνα μ' αυτή θα αναδείξει σαν χαρακτηριστικό του, τη συνείδηση.

V. ΘΕΣΕΙΣ

Μεταναστευτικό – Ρατσισμός,

Ο ρατσισμός είναι η αναπαραγωγή εξουσιαστικών σχέσεων στο κοινωνικό πεδίο, με βάση φυλετικούς διαχωρισμούς. Η ιστορικά προερχόμενη κοινωνική καταγωγή, χρησιμοποιήθηκε σαν ιδεολόγημα φυλετικής ανωτερότητας από την εξουσία, το οποίο αναπαραγόμενο στο κοινωνικό πεδίο, δημιουργεί το ρατσιστικό κοινωνικό φαινόμενο. Το σύστημα όταν έχει ανάγκες εκκολλάπει και αναπαράγει ρατσισμό ενώ άλλοτε ανακαλύπτει το νομικό πλαίσιο της ισότητας. Κάθε ρατσιστική ιδεολογία, είναι ξένη στην ανθρώπινη φύση και η προσπάθεια του κράτους να τη συντηρεί μέσα από επίσημες δομές όπως η εκπαίδευση, αλλά και ανεπίσημες όπως η χειραγώγηση της κοινής γνώμης από τα εντεταλμένα ΜΜΕ, θα μας βρίσκει απέναντι, στο διαρκή μας αγώνα για ισότητα και ελευθερία.

Ένα ακόμα βασικό εργαλείο που χρησιμοποιεί το καπιταλιστικό σύστημα, για τη διαίρεση με σκοπό την καταστολή της κοινωνικής ανάγκης για ισότητα και ελευθερία, είναι τα εθνικά σύνορα. Η αρχέγονη ανάγκη και το φυσικό δικαίωμα του κάθε πλάσματος να μετακινείται ελεύθερα, για να μπορέσει να ζήσει σε συνθήκες ελευθερίας και ισότητας, αυτομάτως αφαιρείται. Ο όρος μετανάστης, από προσδιοριστικός της κατάστασης του ανθρώπου που μετακινείται για να επιβιώσει, γίνεται ιδιότητα που καθορίζει τις συνθήκες διαβίωσης και τις τύχες των ανθρώπων. Προσδιορισμοί όπως λαθραίος, παράνομος, οικονομικός, πολιτικός, εσωτερικός κ.α., έχουν επιβληθεί για να υπογραμμίζουν περαιτέρω τη μετατροπή ελεύθερων ανθρώπων σε αναλώσιμα πόνια στη σκακιέρα του αδηφάγου καπιταλιστικού κτήνους. Για εμάς υπάρχουν μόνο άνθρωποι, που θέλουν να ζήσουν ελεύθεροι και ίσοι. Σ' αυτόν τον αγώνα και μ' αυτήν την προϋπόθεση, είμαστε όλοι αδέρφια και ο στόχος μας είναι κοινός.

Φασισμός/ναζισμός

Οποιοδήποτε πολιτικό σύστημα δεν αποσκοπεί, στην εξαφάνιση των ταξικών ή άλλου τύπου διακρίσεων, και στην απόδοση των παραγωγικών μέσων στα χέρια των εργαζομένων, ώστε τελικά να αφαιρεθεί από την εξουσία ο πολιτικός της ρόλος, μας βρίσκει

αντιμέτωπους. Κάθε έννοια της πολιτικής εξουσίας, δηλαδή της οργανωμένης βίας μιας τάξης ή άλλου τύπου διαστρωμάτωσης για την καταπίεση μιας άλλης, ανεξαρτήτως ιδεολογικού πλαισίου, είναι βαθιά αντίθετη στις αξίες μας. Ωστόσο, όσον αφορά το πολιτικό μόρφωμα των αρχών του 20^{ου} αιώνα, που βρήκε πρόσφορο έδαφος στις, δοκιμαζόμενες από την αδυναμία των πολιτικών τους συστημάτων, χώρες όπως η Ιταλία, η Ισπανία και η Γερμανία, με τις κοινές ιδεολογικές ρίζες παρά τα διαφορετικά ονόματα: φασιστικό εθνικό κόμμα, φαλλαγίτες ή εθνικό-σοσιαλιστές, η αναρχική ιστορία και η πολιτική μας παράδοση, δε μας επιτρέπει σε άλλη θέση παρά μόνο να μας έχει βαπτίσει σε έναν οργισμένο εχθρό κι εμποτίσει για έναν άσβεστο μετωπικό αγώνα.

Ο λόγος που η μοναδική μας επιλογή απέναντι σ' αυτά τα ολοκληρωτικά βίαια πολιτικά συστήματα είναι η κοινωνική αυτοάμυνα και η αντίβια, έχει να κάνει με τη βαθιά προσβολή των αξιών μας και την εσωτερική μας ανάγκη να ζήσουμε σε συνθήκες όπου κάθε άνθρωπος απελευθερωμένος από τα εξουσιαστικά πρότυπα θα μπορεί να ζει ελεύθερος και ίσος ανάμεσα σε ίσους. Το γεγονός ότι το κράτος σκόπιμα διαμορφώνει μια διαρκή κατάσταση εκτάκτου ανάγκης, άλλοτε υποθάλλοντας νεοφασιστικές και νεοναζιστικές πολιτικές ομάδες, πρόσωπα και ιδεολογίες και άλλοτε κάνοντάς τες στην άκρη, μας δίνει ένα ακόμα κίνητρο να παλέψουμε ενάντια και σ' αυτό το μακρύ χέρι του, στον αγώνα μας για την κοινωνική απελευθέρωση.

Πατριαρχία/ έμφυλες διακρίσεις

Στην υπάρχουσα κυρίαρχη κοινωνική δομή η πατριαρχική οικογένεια αποτελεί έναν από τους βασικούς πυλώνες της. Η ανδρική δεσποτική εξουσία χρησιμοποιείται για να μπουν οι βάσεις, ξεκινώντας από το κοινωνικό κύτταρο της οικογένειας, των ρόλων που επιφυλάσσει ο καπιταλισμός στη γυναίκα. Αυτοί οι ρόλοι καθορίζονται από το αντρικό φαντασιακό, δημιουργώντας στερεότυπα όπως «αδύναμο φύλο» ή «ωραίο φύλο» ή «καλή μητέρα», που έχουν σκοπό να περιορίσουν τη γυναικεία ύπαρξη μακριά από το ιστορικό και κοινωνικό γίγνεσθαι.

Τα συμβατικά κινήματα για τη γυναικεία απελευθέρωση, διεκδικούν την καλύτερευση της θέσης της γυναίκας μέσα στην

υπάρχουσα πατριαρχική καπιταλιστική κοινωνία. Χωρίς να πάψουν οι γυναίκες να είναι καταναλωτικά αγαθά, δηλαδή, αντικείμενα του σεξ, νοικοκυρές, αναπαραγωγικές μηχανές, η χειραφέτηση που διεκδικείται, εξαντλείται ουσιαστικά στο αίτημα, να είναι ταυτόχρονα και αυτόνομοι καταναλωτές μέσα από την είσοδό τους στην αγορά εργασίας.

Γυναικεία απελευθέρωση δεν μπορεί να υπάρξει αν δεν αποδομηθεί και τελικά γκρεμιστεί η πατριαρχική εξουσία, κάτι που θα αποτελέσει ακόμη ένα βήμα στο δρόμο για την κατάργηση κάθε μορφής εξουσίας. Αυτό θα συμβεί γιατί κάθε κυρίαρχη ιδεολογία, όπως είναι η πατριαρχία, χρειάζεται να δημιουργεί ψευδή συνείδηση στους εξουσιαζόμενους για να κρύβει τις αντινομίες της. Κάθε ξεπέραςμα ψευδούς συνείδησης φέρνει πιο κοντά τους εξουσιαζόμενους στην αποκάλυψη των αντιφάσεων του συστήματος, αλλά και στη δυνατότητα κάθε ατόμου να αυτοκαθορίζεται, να είναι χειραφετημένο και αυτόνομο, χωρίς διαμεσολαβητές.

Κοινωνικές διακρίσεις

Οι κοινωνικές διακρίσεις είναι ο διαχωρισμός ανάμεσα στο κοινωνικό σώμα βάσει κάποιων χαρακτηριστικών, που άλλοτε είναι θέμα επιλογής και άλλοτε όχι. Υπάρχουν διακρίσεις βάσει της σεξουαλικότητας, του φύλου, της εθνικότητας, της κοινωνικής τάξης, της εξωτερικής εμφάνισης, ακόμη και βάσει μεταδιδόμενων και μη νοσημάτων που φέρει κάποιος.

Για το κεφάλαιο και την αστική δημοκρατία που ευαγγελίζονται την ισότητα όλων απέναντι στους νόμους, οι κοινωνικές διακρίσεις είναι ένα σημαντικό όπλο στη φαρέτρα τους. Τις χρησιμοποιούν για να υποτιμήσουν την εργατική δύναμη κάποιων κοινωνικών ομάδων. Όταν όμως μια κοινωνική ομάδα είναι απαραίτητο γρανάζι στη μηχανή κερδοσκοπίας τους με άλλους όρους, τότε αφομοιώνεται άμεσα αυτή η ομάδα και οι διακρίσεις πάνε περίπατο.

Επίσης είναι ένα σημαντικό μέσο ώστε να διασπών και να διατηρούν σε αδράνεια οποιοδήποτε κοινωνικό μόρφωμα από τα κάτω πάει να απειλήσει την κυριαρχία τους (βλ. Οι φυλετικές διακρίσεις στο εσωτερικό του εργατικού κινήματος στην Αμερική τον 19^ο αιώνα).

Για μας η μόνη διάκριση που αναγνωρίζουμε είναι αυτή ανάμεσα σε εξουσιαστές και εξουσιαζόμενους και ανάμεσα σε καταπιεστές και καταπιεζόμενους.

Είμαστε υπέρ της διαφορετικότητας σε όλους τους τομείς και πιστεύουμε ότι στον αγώνα ενάντια στο κράτος και τον καπιταλισμό, κανείς δεν περισσεύει.

Εξαθλίωση / κοινωνικός κανιβαλισμός

Στα οικονομικά ανεπτυγμένα καπιταλιστικά κράτη όταν έρχεται η ώρα της συσσώρευσης του κεφαλαίου και κατά συνέπεια η οικονομική-χρηματοπιστωτική κρίση, τότε η κοινωνία που τόσο καιρό στήριζε το καπιταλιστικό οικοδόμημα προσφέροντας την εργατική της δύναμη και καταναλώνοντας το εισόδημα της στα υλικά αγαθά, πληρώνει το τίμημα των επιλογών των κεφαλαιοκρατών και οδηγείται στην εξαθλίωση.

Όταν η κοινωνία βρίσκεται σε συνθήκες εξαθλίωσης, τότε αναδύονται (κι όχι γεννιούνται) φαινόμενα κοινωνικού κανιβαλισμού. Για την κατάσταση που βρίσκεται ο καθένας, ρίχνει την ευθύνη στο συνάνθρωπο του, ακόμη κι αν ο άλλος βρίσκεται σε χειρότερη κατάσταση και δεν έχει καμία ευθύνη (βλ. μετανάστες). Όπως αναφέραμε και παραπάνω το φαινόμενο του κοινωνικού κανιβαλισμού οξύνεται σε δύσκολες συνθήκες, γιατί φυσικά προϋπάρχει στις καπιταλιστικές κοινωνίες, απλά σε ημέρες αφθονίας ονομάζεται «υγιής ανταγωνισμός» και πάνω σε αυτό στηρίζεται το ιεραρχικό μοντέλο επιβολής και καταπίεσης.

Κουλτούρα/ πολιτισμός

Ο πολιτισμός με τη σημερινή του μορφή χρησιμοποιείται εργαλειακά από το κράτος για να επιβάλλει, μέσω της τέχνης, πρότυπα που να εξυπηρετούν τα συμφέροντα του.

Ξεκινώντας από την εμπορευματοποίηση της τέχνης και το διαχωρισμό της σε «καλή» και «κακή» και φτάνοντας μέχρι την απονομηματοδότηση της και τη χρησιμοποίησή της ως μέσο καταστολής και αποπροσανατολισμού.

Θα πρέπει να εναντιωθούμε στην κυρίαρχη κουλτούρα και στον πολιτισμό που μας επιβάλλουν. Η θέση μας θα πρέπει να είναι η αντι-

εμπορευματοποίηση της τέχνης και η προώθηση της με διαφορετικούς τρόπους και διαφορετικά περιεχόμενα.

Στην καπιταλιστική κοινωνία του σήμερα, καλό θα ήταν να υπάρχει ίδια κατανόηση, στο ότι κάποιος «πουλάει» την εργατική του δύναμη ως χειρωνακτής και στο ότι κάποιος «πουλάει» την τέχνη του ως καλλιτέχνης για βιοποριστικούς λόγους, και δε θα πρέπει να τίθεται θέμα διαχωρισμού.

Στην κοινωνία, για την οποία αγωνιζόμαστε, και τα δύο παραπάνω παραδείγματα θα ήταν κατακριτέα. Στην κοινωνία της γενικευμένης αυτοδιεύθυνσης, η ελευθεριακή παιδεία και η αυτομόρφωση που θα λαμβάνουν χώρα, θα δημιουργούν όντα που θα μπορούν να απολαμβάνουν και να δημιουργούν χωρίς φραγμούς και χωρίς η τέχνη να είναι εμπόρευμα προς πώληση.

Άρα, το πρώτο μας μέλημα θα πρέπει να είναι, να δημιουργήσουμε μια ελευθεριακή (αντι)κουλτούρα, ενάντια στην κυρίαρχη κουλτούρα και να απεγκλωβίσουμε τον πολιτισμό από εξουσιαστικές και εμπορευματικές λογικές που σκοπό έχουν την επιβολή και το κέρδος.

Σχέση με τα ΜΜΕ

Τα ΜΜΕ ήταν, είναι και θα είναι κατ'εξοχήν όργανο των κυρίαρχων και της εξουσίας.

Τα χρηματοδοτούν, τα διοικούν και τα προστατεύουν ώστε να είναι υπό τον πλήρη έλεγχο τους και τα χρησιμοποιούν εργαλειακά για να επηρεάζουν και να αποπροσανατολίζουν την κοινή γνώμη. Επίσης είναι από τα ισχυρότερα μέσα καταστολής συνειδήσεων και επιβολής τρόπου ζωής μέσω των προτύπων που προβάλλουν.

Για τους παραπάνω λόγους θα πρέπει να αναβαθμίσουμε τα δικά μας μέσα ενημέρωσης προς την κοινωνία και μ' αυτόν τον τρόπο να προβάλλουμε τις ιδέες μας για την κοινωνία που ονειρευόμαστε και ταυτόχρονα να οδηγήσουμε τα καθεστωτικά μέσα στην απαξίωση.

Σχέση με τους θεσμούς και ρήξη με το ρεφορμισμό

Οι θεσμοί έχουν δημιουργηθεί από την αστική δημοκρατία και το κράτος γενικότερα, για να χειραγωγήσουν τις συνειδήσεις προς όφελος τους (εκπαίδευση, στρατός κλπ.) και να καταστείλουν οτιδήποτε εναντιώνεται σε αυτούς (δικαιοσύνη, φυλακές κλπ). Μ' αυτόν τον τρόπο δημιουργούν τους υπηρέτες-καταναλωτές του

καπιταλιστικού συστήματος. Τους περισσότερους από αυτούς τους θεσμούς (δικαιοσύνη, φυλακές κλπ) θα πρέπει να τους εγκαταλείψουμε και κάποιους άλλους (εκπαίδευση) να τους επανανοηματοδοτήσουμε με γνώμονα τις αξίες της ισότητας και της ελευθερίας.

Ο ρεφορμισμός είναι ένα φαινόμενο που εμφανίζεται στις κοινωνίες όταν υπάρχει έλλειψη κάποιου ριζοσπαστικού-επαναστατικού προγράμματος που θα μπορεί να εγκολπώσει μεγάλο μέρος των καταπιεζόμενων. Όταν η έλλειψη αυτή είναι εμφανής, τότε η κοινωνία (ακόμη και μεγάλο μέρος του ανταγωνιστικού-ριζοσπαστικού κινήματος) στρέφεται σε ρεφορμιστικές τακτικές και είτε αναθέτει τους αγώνες της σε κάποιο θεσμικό φορέα (βλ.εκλογές 2012 που πολλοί ψήφισαν ΣΥ.ΡΙΖ.Α. ως αντίβαρο στην άνοδο της Χ.Α.), είτε πιστεύουν ότι κάποιος ικανός πολιτικός θα μπορέσει να αναβαθμίσει το βιοτικό τους επίπεδο.

Η θέση ενάντια στους θεσμούς του κράτους θα πρέπει να είναι ξεκάθαρη και το πρόγραμμά μας να οδηγεί την κοινωνία σε ρήξη με το ρεφορμισμό.

Κοινωνικοί αγώνες

Οι κοινωνικοί αγώνες, αποτελούν ευμενές πεδίο διάχυσης των κοινωνικοαπελευθερωτικών ιδεών και προταγμάτων, ευκαιρία συλλογικοποίησης, σχολείο αυτοργάνωσης, θρυαλλίδα ριζοσπαστικοποίησης. Στεκόμαστε αλληλέγγυοι στους κοινωνικούς αγώνες, αρκεί αυτοί να έχουν κοινωνικούς και απελευθερωτικούς στόχους, οριζόντιες και αντιεραρχικές διαδικασίες. Συμμετέχουμε στους αγώνες αυτούς, αντιλαμβανόμενοι τη συλλογικότητά μας σαν αναπόσπαστο κομμάτι της κοινωνίας, γεννημένο από τα σπλάχνα της, που εκπορεύεται από αυτή, και δρα μέσα σ' αυτήν.

Οι συνελεύσεις γειτονιάς, μπορούν να αποτελέσουν τα κύτταρα της οργάνωσης του αγώνα των ανθρώπων που με αφορμή ένα τοπικό πρόβλημα μπορούν να σταθούν αντιμέτωποι στους κεντρικούς σχεδιασμούς του κράτους, να αντιληφθούν το καταπιεστικό του ρόλο καθώς και τη σημασία των προταγμάτων της κοινωνικής αποκεντρωμένης αυτοοργάνωσης, και να αποτελέσουν το συστατικό εκείνο που θέτει από σήμερα τις βάσεις για μια μελλοντική κοινωνία που θα βασίζεται στην αλληλεγγύη, στην αλληλοβοήθεια και την

αλληλοπροσφορά, και όχι στην απληστία του κέρδους, και του χρήματος. Οι συνελύσεις γειτονιάς, θα πρέπει να αντιληφθούν, ότι μπορούν να αποτελέσουν το διοικητικό κύτταρο της αυτοδιευθυνόμενης μελλοντικής παγκόσμιας κοινωνίας.

Υποστηρίζουμε τους αγώνες υπεράσπισης του φυσικού κόσμου, στο βαθμό που η υπερεκμετάλλευση των φυσικών πόρων με σκοπό το κέρδος, οδηγεί μαθηματικά και σύντομα, στην πλήρη εξάντλησή τους, ίσως και πριν το 2050, σύμφωνα με τις μελέτες των ειδικών. Αγωνιζόμαστε για την ανατροπή του κόσμου αυτού, της καπιταλιστικής ανάπτυξης μέσω της λεηλασίας της φύσης. Ο αγώνας ενάντια στο κεφάλαιο είναι και αγώνας για την υπεράσπιση του φυσικού κόσμου. Ο αγώνας για την υπεράσπιση του φυσικού κόσμου δεν έχει καμία ελπίδα δικαίωσης, εάν δεν εξαιρεθούν το κεφάλαιο και το κράτος από μια αυτοδιευθυνόμενη κομμουνιστική κοινωνία, που είναι η φυσική διάσταση της οργάνωσης των ανθρώπινων όντων.

Δεν πιστεύουμε ότι μερικοί αιτηματικοί αγώνες, μπορούν να δώσουν την οριστική λύση, ούτε εμπιστευόμαστε φορείς του συστήματος, ΜΚΟ, εταιρείες, επιχειρήσεις, ή διεθνείς οργανισμούς, στο βαθμό που οι ίδιοι, αν όχι ο κόσμος που εκπροσωπούν, προκάλεσαν την καταστροφή του πλανήτη. Η καταστροφή του πλανήτη είναι αποτέλεσμα της καπιταλιστικής ανάπτυξης.

Υποστηρίζουμε τα κοινωνικά αυτοοργανωμένα εγχειρήματα και τα αναδεικνύουμε σαν παραδείγματα, στο βαθμό που αυτά, εκτός από τις ελευθεριακές και αντιεραρχικές διαδικασίες, εκτός από την αντιεμπορευματική ή αντισυστημική αντιθεσμική πρακτική, εγκολπώνουν, αποδέχονται και υποστηρίζουν τα πολιτικά περιεχόμενα του συνολικού πολιτικού απελευθερωτικού αγώνα, και συνδέουν τον αγώνα τους με τη προοπτική της κοινωνικής απελευθέρωσης από το κράτος. Δεν αρκεί η απλή βιωματική πρακτική. Είναι αποσπασματική, και αφομοιώσιμη, από το σύστημα, το θέαμα, το κόμμα, τις ΜΚΟ, την κυβέρνηση, κ.ά. Δεν έχουμε την πολυτέλεια της επανάπαυσης σε κεκτημένα. Ο εχθρός βρίσκεται γύρω μας, και απαιτείται αγωνιστική πολιτική εγρήγορση που δεν επιτρέπει αφομοιώσιμες πρακτικές.

Ζητήματα καταστολής, φυλακές, εγκλεισμός, αλληλεγγύη σε φυλακισμένους αγωνιστές

Αναγνωρίζουμε ότι ο αγώνας μας ενάντια στο κράτος είναι ένας πόλεμος. Γνωρίζουμε ότι το κράτος χρησιμοποιεί τη βία, για να καταστείλει τους αγώνες της κοινωνίας για την απελευθέρωσή της από τα δεσμά του. Αγωνιζόμαστε με όλες μας τις δυνάμεις προκειμένου να υπερασπιστούμε την ελευθερία μας. Θεωρούμε την καταστολή βέβαιη συνέπεια των αγώνων μας ενάντια στο κράτος. Δε ζητάμε τίποτα από το κράτος ή την αστική δικαιοσύνη, Δεν τους αναγνωρίζουμε.

Στεκόμαστε αγωνιστικά, ηθικά και υλικά αλληλέγγυοι στους φυλακισμένους μας συντρόφους, και δε ζητάμε, δεν απαιτούμε, δε συνδιαλεγόμαστε με τους θεσμούς του κράτους. Προσδοκούμε, επιδιώκουμε, αγωνιζόμαστε για την ελευθερία τους, σαν φυσικό δικαίωμα οποιασδήποτε ανθρώπινης ύπαρξης.

VI. ΑΠΟ ΤΟ ΣΗΜΕΡΑ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΟΥ ΑΥΡΙΟ

Όπως είναι κατανοητό, η απόσταση που χωρίζει τη σημερινή πραγματικότητα, από την αναρχική πραγματικότητα που οραματιζόμαστε, είναι τεράστια. Η μετάβαση σ' αυτήν δεν είναι τίποτε άλλο από μία επαναστατική διαδικασία, με ή χωρίς το βίαιο περιεχόμενο που ένας τέτοιος όρος εμπεριέχει. Είναι πραγματικά τόσο αντιθετικοί οι δύο κόσμοι, που οι ρήξεις είναι, νομοτελειακά, προαπαιτούμενο.

Για να μπορέσουν οι αρχές μας να πραγματωθούν, χρειάζονται μια σειρά από ρήξεις σε ατομικό και μετέπειτα συλλογικό επίπεδο.

Ρήξεις σε εσωτερικό ψυχικό -συνειδησιακό επίπεδο.

Πρόκειται για έναν εσωτερικό αγώνα, που απαιτεί αυτοκριτική ικανότητα, εσωτερικό διάλογο και συνείδηση. Καμία κοινωνική απελευθέρωση, καμία κοινωνική επανάσταση, δεν πρόκειται να επιτύχει, εάν οι ίδιοι οι επαναστάτες, δεν έχουν απελευθερωθεί από την εξουσία που έχουν μέσα τους. Όσες επαναστατικές θεωρίες κι αν επικαλούνται, όσο κι αν έχουν αφιερώσει τη ζωή τους στον αγώνα για την κοινωνική απελευθέρωση, εάν οι ίδιοι δεν είναι παράδειγμα, ο αγώνας τους αυτοαναιρείται. Θα πρέπει λοιπόν τα άτομα να απαλλαγούν από τις «ασθένειες», του ιεραρχικού –καπιταλιστικού μοντέλου, να πολεμήσουν την αλλοτρίωση, τη δειλία, την παθητικότητα, τη νομιμοφροσύνη, την εξουσιαστικότητα. Οι τρόποι είναι πολλοί, και δεν είναι η στιγμή να τους αναλύσουμε. Όμως, εκείνο που απαιτείται είναι η επανάσταση πρώτα να ξεκινά από μέσα μας και μετά να αντανακλάται στις σχέσεις με τους συνανθρώπους μας.

Ρήξεις στις προσωπικές –κοινωνικές σχέσεις

Το αποτέλεσμα των εσωτερικών διεργασιών, αντανακλάται και στις κοινωνικές σχέσεις. Όμως απαιτείται κι εκεί ένας αγώνας, που έχει να κάνει με τις σχέσεις με τους συνανθρώπους μας. Ο επαναστάτης, προσπαθεί όταν κρίνει κι όταν μπορεί, όχι μόνο, ν' αμφισβητεί τις εξουσιαστικές σχέσεις, αλλά και να επιδιώκει σε κάθε περίπτωση να τις γκρεμίζει και να μη τις αναπαράγει. Ιδιαίτερα όταν αυτές είναι

σχέσεις αναπαραγωγής εξουσίας, είτε εντός της οικογένειας, είτε σε προσωπικό –ερωτικό επίπεδο, είτε ασέβειας σε οποιαδήποτε κοινωνική συνεύρεση και συναναστροφή.

Ρήξεις στην κοινωνική συνθήκη

Πρόκειται για τον αγώνα που κάνουμε για την άρνηση των σχέσεων εξουσίας και των διαχωρισμών που προκύπτουν από την οικονομική και κοινωνική συνθήκη της ανισότητας. Αμφισβητούμε κι αγωνιζόμαστε ενάντια στη διαδικασία αναπαραγωγής της εξουσίας, στους κοινωνικούς ιεραρχικούς θεσμούς, στην εκπαίδευση, στο στρατό, στην εργασία. Αγωνιζόμαστε ενάντια, κι ερχόμαστε σε ρήξη, με τους άτυπους θεσμούς που διαχωρίζουν τους ανθρώπους ανάλογα με την κοινωνική τάξη, τη φυλή, το φύλο, το χρώμα, τις ιδιότητες, σε ανώτερους και κατώτερους. Αγωνιζόμαστε αντιμετωπίζοντας όλους τους ανθρώπους με τον ίδιο σεβασμό, τουλάχιστον μέχρι, ν' αποδείξουν ότι δε σέβονται.

Ρήξεις σε πολιτικό επίπεδο

Αρνούμαστε στο όνομα της αξιοπρέπειάς μας, την ανάθεση της εξουσίας των ζώων μας σε εκπροσώπους, «σωτήρες» κι επονομαζόμενους «ηγέτες». Αγωνιζόμαστε εναντίον τους. Απέχουμε από τις εκλογές και όλους τους θεσμούς ανάθεσης και διαμεσολάβησης. Είμαστε ενάντιοι στα κόμματα ως φορείς εξουσίας, είμαστε ενάντιοι στους θεσμικούς συνδικαλιστές ως διαμεσολαβητές και ρυθμιστές της εργασιακής εκμετάλλευσης. Δε συμμαχούμε δε συμβιβάζομαστε, δε συζητάμε με κανένα θεσμικό φορέα.

Δρομολογούμε συλλογικά και αυτοδύναμα, την πολιτική εκείνη διαδικασία που θα ανατρέψει το σάπιο και καταπιεστικό εξουσιαστικό σύστημα διακυβέρνησης, με τα ίδια μέσα με τα οποία θα κτίσουμε την κοινωνία μας. Συλλογικοποιούμε αντιιεραρχικά, κι οργανώνουμε τον αγώνα μας μέσα από συνελεύσεις, με σκοπό το γκρέμισμα του υπάρχοντος.

Επιδιώκουμε κι επικροτούμε την εγκαθίδρυση αυτοοργανωμένων δομών, όπως λαϊκές συνελεύσεις, σωματεία βάσης, αυτόνομες συλλογικότητες, εργατικά συμβούλια, ενώσεις παραγωγών-καταναλωτών.

Χτίζουμε από σήμερα αυτοοργανωμένες δομές που σκοπό θα έχουν την οριζόντια αυτοδιοίκηση και την αυτονομία της κοινότητας, με γνώμονα την κατάργηση του κράτους και την κοινωνική απελευθέρωση.

Ρήξεις σε οικονομικό επίπεδο

Ερχόμαστε σε ρήξη με το ρόλο του καλού πειθήνιου εργαζόμενου, και προσπαθούμε μέσα στα πλαίσια της εξαναγκαστικής έμμισθης σχέσης να συνειδητοποιούμε την αλλοτρίωση, να αντιλαμβανόμαστε την εκμετάλλευση και τακτικά να επιδιώκουμε όλα εκείνα που ποσοτικά και ποιοτικά βοηθούν στην αποδόμησή της.

Ερχόμαστε σε ρήξη με το ρόλο του καταναλωτή κι επιδιώκουμε στο μέτρο του δυνατού την απο-εμπορευματοποίηση της ζωής μας, καθώς και τη στήριξη αποαναπτυξιακών, συντροφικών, συλλογικών κι αλληλέγγυων εγχειρημάτων.

Αγωνιζόμαστε για την κατάργηση της μισθωτής εργασίας και της ιδιοκτησίας των μέσων παραγωγής, σαν φορείς ανθρώπινης εκμετάλλευσης. Αγωνιζόμαστε για την οργάνωση του αγώνα στους χώρους δουλειάς, με στόχο τη συλλογικοποίηση των εργαζομένων μέσα από αυτοοργανωμένες δομές, που σκοπό θα έχουν την κατάληψη των μέσων παραγωγής, την οικειοποίησή τους από τους εργαζόμενους, και τη λειτουργία τους προς όφελος της κοινωνίας.

Σεβόμαστε κάθε δράση που διεκδικεί προς όφελος των εργαζομένων, όμως θα πρέπει αυτές να προσανατολίζονται αξιακά στην κατεύθυνση της απελευθέρωσης από τη μισθωτή εργασία, και ιδεολογικά στην κατεύθυνση της κοινωνικοποίησης του μέσου παραγωγής που εργάζονται. Δηλαδή την λεγόμενη «άγρια απεργία». Τότε τις υποστηρίζουμε και μαχόμαστε γι αυτές.

Τέλος αντιμαχόμαστε τους αγώνες εκείνους που προάγουν τον «εργατισμό», τα στενά συντεχνιακά συμφέροντα (κάθε μερική απεργία που στηρίζει συντεχνιακά συμφέροντα, δε μας βρίσκει απαραίτητα ενάντιους), τις συνδικαλιστικές γραφειοκρατίες, την κερδοσκοπία μιας εργατικής ομάδας έναντι άλλης, ή ακόμα και τα συμφέροντα των αφεντικών. Γενικότερα, αντιμαχόμαστε ό,τι επιτείνει τους ταξικούς διαχωρισμούς και προωθεί ομαδικά ή ατομικά συμφέροντα.

Οι εργαζόμενοι θα πρέπει να αντιληφθούν ότι η εργασία μπορεί να είναι δημιουργική και ισότιμη, χωρίς να γίνονται αντικείμενα εκμετάλλευσης ή υποζύγια παραγωγής υπεραξίας για λογαριασμό των αφεντικών.

Προτείνουμε την αυτοοργάνωση των εργαζομένων σε συνελεύσεις με ισότιμες κι ελεύθερες αντιεραρχικές διαδικασίες, χωρίς αρχηγούς και με άμεσα ανακλητούς εκπροσώπους, με σκοπό:

- τον επανακαθορισμό των περιεχομένων της εργασίας κι επαναπροσδιορισμό της κοινωνικής συνεισφοράς των περιεχομένων αυτών,
- την οργάνωση του αγώνα ενάντια στα αφεντικά,
- να συλλογικοποιηθούν σε αντιεραρχικές οριζόντιες δομές (σωματεία βάσης) με άμεσα ανακλητούς εκπροσώπους και να δρομολογήσουν τον πολιτικό αγώνα της ενδυνάμωσης του κοινωνικοαπελευθερωτικού κινήματος στις τάξεις τους ώστε να τις πυκνώσουν.
- τη σύνδεση του αγώνα αυτού με άλλες ανάλογες αλληλέγγυες προσπάθειες καθώς και με το ευρύτερο κοινωνικοαπελευθερωτικό κίνημα, και τέλος
- την κατάληψη, εκτροπή κι οικειοποίηση της παραγωγικής μονάδας από τους εργαζόμενους, προς όφελος της κοινωνίας, την τελική κοινωνικοποίησή της δηλαδή προς όφελος του ευρύτερου συνόλου.
- Δεν πρέπει να υπάρξει ούτε μία πτωχευμένη επιχείρηση που να μην καταλαμβάνεται από τους εργαζόμενους, ώστε να λειτουργήσει αντιεραρχικά, και προς όφελος της κοινωνίας.

Όλες οι ρήξεις που περιγράφονται πιο πάνω, είναι μέρη ενός πολυεπίδεδου ποιοτικά και ποσοτικά αγώνα, που ο κάθε επαναστάτης, η κάθε συλλογικότητα, ή κοινότητα θα πρέπει να διεξάγει. Πρόκειται για τη γιγάντια προσπάθεια ανατροπής του κόσμου αυτού.

Ο αγώνας μας

Από τις εσωτερικές –ψυχολογικές ρήξεις με την εξουσία που κρύβουμε μέσα μας, έως την οριστική κατίσχυση της ελευθεριακής κοινωνίας, ο αγώνας είναι μεγάλος και πολυεπίπεδος. Ο αγώνας αυτός δεν είναι στρωμένος με τριαντάφυλλα. Ιδίως για το σύγχρονο

άνθρωπο. Όμως δεν έχουμε άλλη επιλογή. Οι παλιοί μας σύντροφοι από το γαλλικό Μάη έλεγαν: «πραγματοποιήστε το αδύνατο, για να μη βρεθείτε μπροστά στο αδιανόητο».

Ποιοτικά στοιχεία του αγώνα μας

Μέσα και διαδικασίες

Για να επιτευχθεί η αναρχία θα πρέπει τα μέσα, και ειδικότερα ο αξιακός κώδικας που τα χαρακτηρίζει να συμβαδίζει με το όραμα. Τα μέσα, οι διαδικασίες που παίρνουμε τις αποφάσεις και γενικότερα ο τρόπος που λειτουργούμε θα πρέπει να συμβαδίζουν αξιακά με την κοινωνία που οραματιζόμαστε, με το πρόταγμα που εκπροσωπούμε. Οι αποφάσεις λαμβάνονται μέσα από συνδιαμόρφωση και ομοφωνία, όπου όλοι οι συμμετέχοντες είναι ίσοι και ελεύθεροι.

Η παραπάνω προδιαγραφή είναι αυτή που διακρίνει το ελευθεριακό από το εξουσιαστικό, και είναι απαραίτητη προϋπόθεση της λειτουργίας μας. Απαραίτητη προϋπόθεση στήριξης κι αλληλεγγύης άλλων συλλογικών σχημάτων που λειτουργούν με αυτήν την προδιαγραφή. Απαραίτητη προϋπόθεση συμπόρευσης και συνεργασίας καθώς και διάκρισης των συντρόφων από τους μη συντρόφους.

Συμπερασματικά, η συλλογικότητά μας υλοποιεί τις ελευθεριακές αρχές, μέσα στη λειτουργία της, τις προτάσσει σαν παράδειγμα αποτελεσματικής λειτουργίας, και συμπράττει με άλλες συλλογικότητες που διέπονται από αυτές τις αρχές. Τελικός στόχος η πραγμάτωση της λειτουργίας σε μαζικό -παγκόσμιο επίπεδο.

Κοινωνική απεύθυνση -κοινωνική στόχευση –κοινωνικό περιεχόμενο

Θεωρούμε τους εξουσιαστικούς θεσμούς, πραξικοπηματικούς, που μαζί με το κεφάλαιο καταδυναστεύουν το κοινωνικό σώμα, εχθρούς της κοινωνικής ελευθερίας και της ανθρώπινης ισότητας. Γι αυτό, δεν είναι δυνατόν να απευθύνουμε σε αυτούς οποιοδήποτε αίτημα, διεκδίκηση ή να έχουμε οποιαδήποτε συνδιαλλαγή. Μοναδική πηγή εξουσίας είναι η κοινωνία, και τους μοναδικούς θεσμούς που αποδεχόμαστε είναι οι αδιαμεσολάβητες διαδικασίες αυτοοργανωμένων αντιεραρχικών κοινωνικών σχημάτων,

συλλογικοτήτων, συνελεύσεων, σωματείων βάσης, ενώσεων, και άλλους θεσμούς που πηγάζουν κι εκπορεύονται από τα σπλάχνα της κοινωνίας.

Ως εκ τούτου, απευθυνόμαστε μόνο στην κοινωνία, και μ' αυτήν αλληλεπιδρούμε.

Σκοπός του αγώνα μας είναι η διάχυση των αναρχικών προταγμάτων στην κοινωνία, και η δημιουργία των προϋποθέσεων εκείνων της ανατροπής, και απαλλαγής της κοινωνίας από το κράτος και το κεφάλαιο. Η μεθοδική υλοποίηση σχεδίων δράσεων, η πλήρης εκμετάλλευση των υποδομών και των μέσων που διαθέτουμε, θέλουμε να δημιουργήσουν τις συνθήκες εκείνες, ώστε το κοινωνικό σώμα να αναπτύξει μόνιμη κι έντονη δυσανεξία απέναντι στην εξουσία. Σκοπός μας είναι να επιτείνουμε τη διάσταση ανάμεσα στο κράτος και τη κοινωνία, ώστε αυτή χειραφετημένη να διαρρήξει οριστικά τη σχέση υποταγής και συναίνεσης που έχει με το κράτος. Στη διαδικασία αυτή και ανάλογα με τις νομοτελειακές κινήσεις της εξουσίας, η ομάδα μας θα καλλιεργεί το έδαφος της οριστικής διάρρηξης, με προϋποθέσεις νίκης απέναντι στο κράτος. Δε μας αρκεί άλλη μια αποτυχημένη επανάσταση που θα θαυμάζουν ρομαντικά οι απόγονοί μας. Απαιτείται γείωση.

Η οριστική αποδοχή της αναρχίας από την κοινωνία, θα σημάνει τη διάλυση της ομάδας μας, όπως αρμόζει σε κάθε συνειδητό ελευθεριακό αναρχικό επαναστάτη, αναρχικό συλλογικό σχήμα ή αναρχική πολιτική οργάνωση. Η γενικευμένη κοινωνική αυτοδιεύθυνση, είναι η συνθήκη εκείνη που αναιρεί τον πολιτικό αγώνα, και δίνει τη θέση του στην πολιτική πρακτική, ή ακόμη περισσότερο στην πρακτική πολιτική.

Επίκεντρο λοιπόν του αγώνα μας είναι η κοινωνία, που χωρίς την επαναστατικοποίησή της σε μαζικό επίπεδο, δεν υπάρχει ελπίδα της κοινωνικής χειραφέτησης. Κανένας αγώνας δεν μπορεί να γίνεται χωρίς τη κοινωνία, όσο κι αν αυτή διακρίνεται από αντιδραστικά, συντηρητικά, ρατσιστικά, συμφεροντολογικά ή ότι άλλο, ανακλαστικά. Τότε δυστυχώς είναι, που έχουμε ακόμη περισσότερο αγώνα να κάνουμε, ακόμα περισσότερο δρόμο να διανύσουμε, ακόμη περισσότερες ρήξεις. **Τασσόμαστε ενάντια σε κάθε αγώνα που γίνεται για την κοινωνία και χωρίς αυτή, όσο και σε κάθε αγώνα που γίνεται για την αναρχία χωρίς την κοινωνία.** Για μας δεν υπάρχει αναρχία χωρίς να εμπεριέχει την κοινωνία σαν συστατικό της,

στο βαθμό που μιλάμε για πολιτική διαδικασία, δηλαδή κοινωνική δραστηριότητα. Δεν είμαστε, δεν αποδεχόμαστε και πολεμάμε «την πρωτοπορία», δεν αποδεχόμαστε και πολεμάμε το δόγμα.

Διαπλεκόμαστε με την κοινωνία, συνδιαλεγόμαστε, προβάλλουμε τον αγώνα μας τα συνθήματά μας, προσπαθούμε να είμαστε κατανοητοί. Θέτουμε το ζήτημα της κοινωνικής απελευθέρωσης, κι ανοίγουμε τη συζήτηση, με προσανατολισμό προς τη κατεύθυνση της κοινωνικής χειραφέτησης.

Διαταξική απεύθυνση του αγώνα

Αντιλαμβανόμαστε τα αναρχικά προτάγματα, με πανανθρώπινη και διαταξική απεύθυνση. Διαταξική απεύθυνση για την αταξική κοινωνία.

Οποιαδήποτε απόδοση ρόλου υποκειμένου στην επαναστατική διαδικασία σε κάποια από τις τάξεις, προδηλώνει απόδοση ρόλου πρωτοπορίας. Αντίστοιχα, οποιοσδήποτε αποκλεισμός ταξικών ή επαγγελματικών ομάδων από τον αγώνα με ταξικά κριτήρια, δημιουργεί πάλι το ίδιο αποτέλεσμα, δηλαδή, υποδηλώνει ρόλο πρωτοπορίας για όσους απομένουν, με την αφαιρετική σκοπιά.

Αντιλαμβανόμαστε την αναφορά σε ταξικούς αγώνες, σαν αγώνες των καταπιεσμένων ενάντια στους καταπιεστές τους και των εκμεταλλευόμενων ενάντια στους εκμεταλλευτές. Οι ρόλοι αυτοί καταπιεστής – καταπιεζόμενος, εκμεταλλευτής -εκμεταλλυόμενος, εργοδότης εργαζόμενος, εναλλάσσονται ακόμη και μέσα στη ζωή του ίδιου ανθρώπου. Ο καταμερισμός εργασίας, η επένδυση κεφαλαίου για τη λειτουργία μιας επιχείρησης, η σχέση εργοδότη εργαζόμενου, η σχέση κεφαλαίου εργασίας στη σύγχρονη ελληνική εκδοχή, εμπεριέχουν ρόλους, που εναλλάσσονται στα περιεχόμενα, στις ποιότητες, ακόμη και στις απολαβές.

Δε μπορούμε να αποκλείουμε τη συμμετοχή στον αγώνα κοινωνικών ομάδων, με το πρόσχημα της εξαγωγής εργατικής υπεραξίας. Υπάρχουν τεχνίτες, επαγγελματίες, μικροεπιχειρηματίες, μικροέμποροι, επαγγελματίες επιστήμονες, γιατροί, δικηγόροι, αλλά και παραγωγοί, αγρότες, ψαράδες, κτλ, όλοι κοινωνικά επαγγελματικά σύνολα που όταν έχουν βοηθούς, αντλούν υπεραξία από την εργασία άλλων. Επίσης, και μισθωτοί, όπως προϊστάμενοι, υπεύθυνοι, τμηματάρχες ακόμη και χαμηλά αμειβόμενοι διευθυντές, και άλλα

στελέχη επιχειρήσεων, αποκλείονται από τη συμμετοχή τους στον αγώνα μας, διότι αντλούν υπεραξία από τους υφισταμένους τους. Τέλος, με μια ευρύτερη ερμηνεία της φράσης, υπάρχουν ακόμη και φοιτητές, άνεργοι, και άεργοι, που στην ουσία αντλούν υπεραξία με υλικούς όρους από την εργασία των άλλων, δηλαδή των γονέων τους, ή ακόμη και από τη σύνταξη της γιαγιάς τους. Οι παραπάνω σχέσεις, είναι κυρίαρχες στην ελληνική οικονομική διάρθρωση, και κοινωνική εκδοχή. Όλες αυτές οι σχέσεις, είναι μικτά φαινόμενα, απαιτούν ανάλυση, και σε καμία περίπτωση δεν υπακούουν σε απλοϊκά μοντέλα ανάλυσης, ούτε μπορούν να υπαχθούν σε σύνολα κάτω από το γενικό τίτλο της «εξαγωγής υπεραξίας» και μόνο.

Αντιλαμβανόμαστε τους αγώνες αυτούς χωρίς πρωτοπορίες, άρα δε μπορεί να τίθενται προϋποθέσεις για τη συμμετοχή στην ομάδα μας, πόσο μάλλον επαγγελματικές προδιαγραφές. Στην ομάδα μας μπορούν να συμμετέχουν όλοι, στο βαθμό που προσδιορίζουν και αυτοπροσδιορίζονται και αυτοτοποθετούνται στο χώρο μας. Κι όταν λέμε αυτοτοποθετούνται, εννοούμε την αξιακή αποδοχή, μετά από ζύμωση και σχετική συνειδητή απόφαση.

Αντιλαμβανόμαστε τη συμμετοχή στον αγώνα, σαν προσωπική πολιτική και κοινωνική επιλογή. Θεωρούμε ότι η ευθύνη των επιλογών στη προσωπική κι επαγγελματική ζωή του καθένα που συμμετέχει στον αγώνα, είναι επίσης προσωπική υπόθεση, επειδή αφορά σε προσωπικά, βιοποριστικά, και άλλα θέματα οικογενειακών και κοινωνικών υποχρεώσεων. Το πότε κάποιος θα ξεγεραθεί απέναντι στην ιδιότητα ή στον οικονομικό ρόλο που του έλαχε είναι ζήτημα προσωπικό, κι έχει να κάνει με το χρόνο και τις συνθήκες της ζωής και διαβίωσής του.

Αντιλαμβανόμαστε την ανθρώπινη προσωπικότητα, σαν μεταβλητό και δυναμικό όλον, το οποίο αλλάζει ανάλογα με τις συνθήκες. Γι αυτό άλλωστε αγωνιζόμαστε. Η επανάσταση συμβαίνει και στο μικρόκοσμο των ανθρώπινων ψυχών, κι έχει τεράστιο βεληνεκές. Η ομάδα μας σέβεται, επικροτεί και θαυμάζει ανθρώπινες συμπεριφορές που τείνουν προς την ελευθερία, κι επιδιώκουν τον απεγκλωβισμό τους, ιδίως όταν οι άνθρωποι αυτοί ετεροκαθορίζονται από οικονομικούς, κοινωνικούς, πολιτικούς και νομικούς ρόλους.

Κανένα πολιτικό μανιφέστο ή ομάδα ή οργάνωση, δε μπορεί να προσδιορίζει και να υπαγορεύει συμπεριφορές. Ιδίως όταν αυτό δεν δίνει εναλλακτικές επιλογές στη πραγματική ζωή σήμερα, τώρα. Η

υπαγόρευση συμπεριφορών εμπεριέχει πέρα από αποκλεισμούς, λογικές πολιτικής ορθότητας, περιοριστικές ηθικές, αντίθετες με το ελευθεριακό πνεύμα, προτυποποίηση συμπεριφορών, που εγκλωβίζουν την αντίληψη, και μετατρέπουν τον αγώνα σε έλεγχο και ποινικοποίηση στάσεων και συμπεριφορών.

Όταν η ελευθεριακή πρόταση, θα μπορεί να αντιτείνει σοβαρές εναλλακτικές λύσεις στο πρόβλημα της καθημερινής διαβίωσης, ή ακόμα κι όταν η κοινωνική επανάσταση θα έχει ωριμάσει τόσο όσο απαιτείται, για να διαφάνεται η επιτυχής πρακτική της, τότε πραγματικά θα φανεί ποιός επιλέγει τι, και σε ποιά πλευρά ανήκει. Στους εκμεταλλευτές ή στους εκμεταλλεζόμενους.

Είναι στην ευθύνη του κοινωνικού περιβάλλοντος, ο χειρισμός συντρόφων που λειτουργούν σαν αφεντικά. Η πολιτική ομάδα, ή οργάνωση, οφείλει να υπερασπίζεται τη φήμη της και την συνέπειά της, όταν φιλοξενεί στο χώρο της, ανθρώπους που εκμεταλλεύονται άλλους, και μάλιστα, με τον ίδιο τρόπο που επιλύει αντίστοιχα συμπεριφορές ιεραρχικές, προσβλητικές, αντισυντροφικές, και αντιδεοντολογικές. Όμως, σίγουρα δε θα πρέπει να εμπλακεί σε λογικές διαδικασίας διαλογής, διερεύνησης βιογραφικού, και δηλώσεων νομιμοφροσύνης στο ίδιο της το καταστατικό.

Πιστεύουμε ότι, ο αγώνας για την κοινωνική απελευθέρωση μπορεί να εκκινεί και από συνειδησιακούς, αξιακούς, ψυχολογικούς και άλλους λόγους, πέρα από τους ταξικούς. Η οποιαδήποτε υπόνοια σε ταξική πρωτοπορία, υποκρύπτει αναπαραγωγή του εξουσιαστικού φαινομένου, και παραπέμπει σε δικτατορίες του προλεταριάτου και άλλες γραφειοκρατικές εξουσίες, εξίσου επιζήμιες για τη κοινωνική ελευθερία.

Γενικότερα, οραματιζόμαστε το αναρχικό κίνημα, σαν ένα μαζικό, οργανωμένο, ανοιχτό στη κοινωνική του απεύθυνση, πολυσυλλεκτικό όσον αφορά στη κοινωνική του σύνθεση, ελκυστικό στη προταγματική του, απελευθερωτικό στη δυναμική της ατομικής αλλά και κοινωνικής διάστασης, εγχείρημα.

Μαζικοποίηση και αποτελεσματικότητα

Επιδιώκουμε τη διάχυση των ιδεών μας, της νοοτροπίας, της κουλτούρας, μέσα στην κοινωνία, με σκοπό την αναβάθμιση της

ποιοτικής και την αύξηση της αριθμητικής συμμετοχής της στον αγώνα. Η υλοποίηση των προταγμάτων μας πέρα από την ποιοτική βάση που υφίσταται, θα πρέπει να έχει αποτελεσματικότητα. Ανεξάρτητα από τις ιδιότητές μας αναζητούμε τη μέθοδο εκείνη που θα επιφέρει την όσο το δυνατό μεγαλύτερη επαναστατική συσπείρωση, χωρίς την παραμικρή ποιοτική έκπτωση από τις αρχές μας.

Η βία και η χρήση της

Πιστεύουμε στην ολοκληρωτική και απόλυτη ειρήνη σε παγκόσμιο επίπεδο, καταργώντας τα κράτη και τα σύνορα που δεν είναι τίποτε άλλο από *«χαρακιές στο σώμα του πλανήτη»*. Πλέον, δεν μπορούμε να παραμένουμε παθητικοί μάρτυρες μιας, στυγνά, μαζικά και παγκόσμια επιβαλλόμενης, καταπίεσης. Οι θεσμοί της καταστολής, οι φυλακές και τα ψυχιατρεία, ο στρατός και η αστυνομία, είναι φορείς μιας βίας που υπάρχει κι έχει επιβληθεί σαν στρατός κατοχής σε μία κατεχόμενη χώρα, σε μία σκλαβωμένη κοινωνία. Επιβάλλεται έτσι η ειρήνη του δυνάστη πάνω στην υποταγμένη κοινωνία. Στις κατεχόμενες χώρες η βίαη επιβολή δεν ανατρέπεται παρά μόνο με αντίσταση. Πιστεύουμε λοιπόν στην κοινωνική αντιβία, επειδή εκτιμούμε ότι είναι η μοναδική ρεαλιστική επιλογή για την κοινωνική απελευθέρωση από τα δεσμά του κράτους και του κεφαλαίου.

Θα χρειαστεί να πολεμήσουμε για την παγκόσμια ειρήνη. Δεν είμαστε θιασώτες της βίας για τη βία, μακάρι η αναρχική κοινωνία να έρθει με ειρηνική διαδικασία. Όμως δεν τρέφουμε αυταπάτες. Οι κυρίαρχοι κρατούν την εξουσία των συμφερόντων τους με τη βία. Όταν οσμίζονται το κίνδυνο απώλειας, ασκούν βία. Η κοινωνική αντιβία δεν είναι αξιακή επιλογή μας, αλλά είναι απαραίτητη και μάλλον, όπως μας διδάσκει η ιστορία, μοναδική. Η δημιουργία ενός μαζικού κοινωνικού κινήματος, η κοινωνική δυσαρέσκεια και δυσανεξία σε κάθε μορφή εκμετάλλευσης και επιβολής, τα ελπιδοφόρα προτάγματα και γενικά όλες εκείνες οι προϋποθέσεις και αντιφάσεις που προκαλούν την επαναστατική συνθήκη, είναι σκοπός μας. Η επαναστατική εντροπία, είναι συνθήκη που πρέπει να πλάσουμε αργά, μεθοδικά, υπομονετικά κι επίμονα. Πιστεύουμε στη μαζική κοινωνική επανάσταση, που θα προέλθει μέσα από τις διαδικασίες ενός μαζικού κοινωνικού κινήματος, για το οποίο αγωνιζόμαστε τώρα προκειμένου

να δημιουργηθούν οι προϋποθέσεις. Αυτό είναι και το περιεχόμενο του αγώνα μας. Μία κλιμάκωση του αγώνα μέχρι την κοινωνική επανάσταση.

Αυτοοργανωμένα κοινωνικά εγχειρήματα

Υποστηρίζουμε τα κοινωνικά αυτοοργανωμένα εγχειρήματα και τα αναδεικνύουμε σαν παραδείγματα, στο βαθμό που αυτά, εκτός από τις ελευθεριακές και αντιεραρχικές διαδικασίες, εκτός από την αντιεμπνευματική ή αντισυστημική, αντιθεσμική πρακτική, συνδέονται, εγκολπώνουν, αποδέχονται και υποστηρίζουν **τα πολιτικά περιεχόμενα** του αγώνα. Αποσπασματικές προσπάθειες και «νησίδες ελευθερίας» είναι αφομοιώσιμες, από το σύστημα, το θάμα, το κόμμα, τις ΜΚΟ, την κυβέρνηση, κ.α. Δεν έχουμε την πολυτέλεια της επανάπαυσης σε κεκτημένα. Ο εχθρός βρίσκεται γύρω μας, και απαιτείται αγωνιστική πολιτική στόχευση κι εγρήγορση.

Το ζήτημα της οργάνωσης

Πιστεύουμε ότι οποιοδήποτε ανθρώπινο εγχείρημα προκειμένου να έχει επιτυχία, θα πρέπει να έχει οργάνωση. Πόσο μάλλον ένα πολιτικό -κοινωνικό κίνημα, που έχει να επιτελέσει τον πιο δύσκολο αγώνα. Να συγκρουστεί με τις δυνάμεις «του κόσμου όλου». Θεωρούμε την οργάνωση των συλλογικοτήτων απαραίτητη προϋπόθεση για την επιτυχία του αγώνα. Το ποιά οργάνωση και με ποιά χαρακτηριστικά, ανήκει στη σφαίρα των συζητήσεων και των αποφάσεων εντός του πολιτικού μας χώρου. Εμείς θα αγωνιζόμαστε προς την κατεύθυνση της οργάνωσης του πολιτικού μας χώρου.

Το σημαντικό για μας είναι η τήρηση του αξιακού μας κώδικα, αλλά και γενικότερα, θεωρούμε ότι απαραίτητη προϋπόθεση για την οργάνωση, είναι η εμπέδωση ενωτικού, καταφατικού και δημιουργικού πνεύματος. Θα πρέπει να βλέπουμε τι μπορούμε να κάνουμε μαζί, κι όχι τι μας χωρίζει. Θα πρέπει να εμπεδωθεί κλίμα εμπιστοσύνης, και να θεσμοθετηθεί διαδικασία που να το διασφαλίζει.

Τέλος, θα πρέπει να γίνουμε παραγωγικοί και πρακτικοί. Ας τελειώνουμε με τις αδιέξοδες αναλύσεις, είμαστε σίγουροι για το τι θέλουμε και πως το θέλουμε και τα πράγματα είναι απλά. Αρκεί να προχωρήσουμε στην πράξη. Η ιστορία θα δείξει αν επιτύχαμε.

Συμπερασματικά:

- Οργανωνόμαστε και συνεργαζόμαστε με τους συντρόφους μας πάνω στη βάση της σύνθεσης.
 - Τηρούμε τους αντιεραρχικούς θεσμούς μας με ευλάβεια, αφού η παράκαμψή τους στο όνομα μιας σκοπιμότητας, μας ακυρώνει σε συλλογική υπόσταση.
 - Στρεφόμαστε προς την κοινωνία και σε αυτήν απευθυνόμαστε. Την καλούμε σε συστράτευση στον αγώνα και γινόμαστε ένα. Αποστρεφόμαστε τις εξουσίες, το θεσμικό συνδικαλισμό, τα κόμματα. Δεν τους αναγνωρίζουμε.
 - Επιδιώκουμε τη μεγιστοποίηση του αποτελέσματος, και τη μαζικοποίηση του κινήματος χωρίς ποιοτικές υποχωρήσεις.
- Αυτά είναι τα ποιοτικά στοιχεία του αγώνα μας.

Τρόπος λειτουργίας

Η συλλογικότητα λειτουργεί με εβδομαδιαία συνέλευση. Τα χαρακτηριστικά της συνέλευσης και ο τρόπος λειτουργίας της περιγράφεται πιο πάνω στην πολιτική μας πρόταση, ενώ το καταστατικό μας μπορεί να αναθεωρηθεί από την ολομέλεια. Η συλλογικότητα έχει μέλη, με αυξημένο το αίσθημα ευθύνης απέναντί της. Επιδιώκουμε τα μέλη να είναι σταθερά και η σταθερότητα καθορίζεται από την τακτικότητα της παρουσίας τους στη συνέλευση. Επικροτούμε τη συνέπεια, τη δέσμευση, την υπευθυνότητα. Αναπτύσσουμε συντροφικές σχέσεις, και αποθαρρύνουμε κάθε ανταγωνιστική, διαχωριστική, αυτοπροβλητική συμπεριφορά. Σεβόμαστε το σύντροφό μας. Συμμετέχουμε σε οποιαδήποτε προσπάθεια που κατατείνει στην οργάνωση και το συντονισμό. Συνεργαζόμαστε κι εργαζόμαστε για το καλό του πολιτικού μας χώρου και των συντρόφων μας.

VII. ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Στόχος μας η πολιτική αυτοοργάνωση της κοινωνίας από τη βάση της, η κοινοκτημοσύνη και αυτοδιεύθυνση των μέσων παραγωγής, η προσωπική και κοινωνική αυτονομία σε μία αταξική πραγματικότητα των ελεύθερων και ίσων.

Τα μέσα μας συμβαδίζουν με τις αρχές μας αλλιώς δεν είμαστε εμείς.

Αγωνιζόμαστε με την κοινωνία, για την κοινωνία και μόνο με και για αυτήν.

Αγωνιζόμαστε οργανωμένα, συνειδητά, και υλοποιούμε τις ρήξεις μέσα μας κι έξω μας.

Για την κοινωνική επανάσταση

Για την κοινωνική χειραφέτηση

Για τη γενικευμένη κοινωνική αυτοδιεύθυνση

Για την αναρχία

Η μπροσούρα αυτή, είναι αποτέλεσμα μιας συγγραφικής προσπάθειας που ξεκίνησε το Μάρτιο του 2013 και ολοκληρώθηκε το Φλεβάρη του 2014.

Συντάχθηκε και συνδιαμορφώθηκε, έπειτα από πρωτοβουλία μελών της συνέλευσης της κατάληψης Κουβέλου. Στη πορεία και αφού ένα πρώτο σχέδιο παρουσιάστηκε ευρύτερα σε συντρόφους στη περιοχή του Αμαρουσίου -όπου δραστηριοποιούμαστε πολιτικά, η προσπάθεια πλαισιώθηκε και από άλλους συντρόφους που θέτουν σα προϋπόθεση του αγώνα τους την ύπαρξη μιας συλλογικότητας σαφώς προσδιορισμένης, και με συγκεκριμένα χαρακτηριστικά στη δράση.

Υπάκουσε δηλαδή στην ανάγκη, γιά τη συγκρότηση μιας συλλογικότητας, το διακηρυκτικό κείμενο της οποίας, θα ικανοποιεί τρεις στόχους:

1. την κοινωνική απεύθυνση, ως έντιμη και ξεκάθαρη διακήρυξη των αρχών, των στόχων και προθέσεων της ομάδας μας, γιά οποιονδήποτε που θέλει να μάθει ποιοί είμαστε και σε τι πιστεύουμε,

2. τον σαφή προσδιορισμό των θέσεων μας στο εσωτερικό του αναρχικού πολιτικού χώρου στον οποίο τοποθετούμαστε ιδεολογικά και πολιτικά, καθώς και ιδιαίτερα, στην οργανωτική προσπάθεια που αυτός διεξάγει,

3. και στην καταστάλαξη των συμφωνιών μέσα στην ίδια την ομάδα μας.

Έτσι μετά από έναν σχεδόν χρόνο, το κείμενο αυτό πήρε τη τελική του μορφή, (κυρίως ως προς το αξιακό κομμάτι), όσο μπορεί κάποιος να το πεί αυτό, αφού στα ζητήματα των θέσεων πιστεύουμε ότι χρήζει περαιτέρω, αν όχι αέναης, επεξεργασίας. Το κείμενο αυτό ταυτόχρονα, αποτελεί το θεωρητικό θεμέλιο, πάνω στο οποίο βασιζόμαστε τον αγώνα μας, και κηρύσσουμε την έναρξη των δράσεών μας. Πιστεύουμε ότι απαραίτητη προδιαγραφή για τη λειτουργία κάθε πολιτικής συλλογικότητας του χώρου μας, είναι η σαφής διακήρυξη αρχών και θέσεών της.

Επίσης, κατά το χρονικό διάστημα της επεξεργασίας του κειμένου αυτού, έχουμε ολοκληρώσει και τη πρότασή μας για την οργάνωση του αναρχικού πολιτικού μας χώρου, τη δομή καθώς και κάποιες γενικότερες στρατηγικές και στοχεύσεις, που ανήκουν στην εντός του πολιτικού μας χώρου σφαίρα συζητήσεων κι ενδιαφέροντος.

Ακόμη, στις προθέσεις μας είναι να επεξεργασθούμε ένα επαναστατικό πρόγραμμα, που θα δείχνει ένα ρεαλιστικό δρόμο από το σήμερα στη κοινωνία που οραματιζόμαστε.

Η διακήρυξη αρχών της Α.Ο.Α., σηματοδοτεί την έναρξη της δράσης της σε τοπικό επίπεδο αρχικά, και φιλοδοξεί ν' αποτελέσει πρότυπο αποτελεσματικότητας και οργάνωσης του αγώνα για τη κοινωνική απελευθέρωση από τα δεσμά του κράτους και του κεφαλαίου, ουσιαστικοποιώντας και μαζικοποιώντας στο μέγιστο βαθμό τον αγώνα αυτό.